

Wejź pewnym krokiem
w świat programowania Apple!

Objective-C

PODSTAWY

Christopher Fairbairn
Johannes Fahrenkrug
Collin Ruffenach

Tytuł oryginału: Objective-C Fundamentals, ISBN: 1935182536

Tłumaczenie: Robert Górczyński

ISBN: 978-83-246-4144-4

Original edition copyright © 2012 by Manning Publications Co.
All rights reserved.

Polish edition copyright © 2012 by HELION S.A.
All rights reserved.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie?objecp>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:
<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/objecp.zip>

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Wstęp	11
Podziękowania	13
O książce	15
Forum Author Online	19
Informacje na temat ilustracji umieszczonej na okładce	20
Część I. Rozpoczęcie pracy z Objective-C	21
1. Twoja pierwsza aplikacja iOS	23
1.1. Wprowadzenie do narzędzi programistycznych na platformę iOS	24
1.1.1. Dostosowanie struktur Cocoa do potrzeb urządzeń mobilnych	25
1.2. Dostosowanie swoich oczekiwań	26
1.2.1. Specyfikacja sprzętowa na koniec 2011 roku	26
1.2.2. Spodziewaj się zawodnego połączenia z internetem	27
1.3. Przygotowanie prostej gry Coin Toss w Xcode	28
1.3.1. Wprowadzenie do środowiska IDE firmy Apple — Xcode	29
1.3.2. Łatwe uruchamianie Xcode	29
1.3.3. Utworzenie projektu	30
1.3.4. Tworzenie kodu źródłowego	33
1.4. Przygotowanie interfejsu użytkownika	37
1.4.1. Dodanie kontrolki do widoku	38
1.4.2. Połączenie kontrolki z kodem źródłowym	39

1.5.	Kompilacja gry	43
1.6.	Uruchomienie gry	44
1.6.1.	Wybór urządzenia docelowego	44
1.6.2.	Używanie punktów kontrolnych do śledzenia stanu działającej aplikacji	45
1.6.3.	Uruchomienie gry Coin Toss w symulatorze	46
1.6.4.	Używanie modułu usuwania błędów	47
1.7.	Podsumowanie	49
2.	Typy danych, zmienne i stałe	51
2.1.	Wprowadzenie do aplikacji Rental Manager	52
2.1.1.	Podstawy aplikacji	53
2.2.	Podstawowe typy danych	55
2.2.1.	Liczenie na palcach — liczby całkowite	56
2.2.2.	Liczby zmiennoprzecinkowe	59
2.2.3.	Znaki i ciągi tekstowe	61
2.2.4.	Wartości boolowskie	63
2.3.	Wyświetlanie i konwersja wartości	65
2.3.1.	Funkcja NSLog() i specyfikatory formatu	65
2.3.2.	Rzutowanie typów i konwersja typów	67
2.4.	Tworzenie własnych typów danych	69
2.4.1.	Typy wyliczeniowe	69
2.4.2.	Struktury	71
2.4.3.	Tablice	73
2.4.4.	Waga odpowiednich nazw	75
2.5.	Ukończenie aplikacji Rental Manager 1.0, czyli kierujemy się do App Store!	77
2.6.	Podsumowanie	79
3.	Wprowadzenie do obiektów	81
3.1.	Krótkie wprowadzenie do koncepcji programowania zorientowanego obiektowo	82
3.1.1.	Co złego jest w języku proceduralnym, takim jak C?	82
3.1.2.	Czym jest obiekt?	83
3.1.3.	Czym jest klasa?	83
3.1.4.	Dziedziczenie i polimorfizm	83
3.2.	Brakujący typ danych — id	84
3.3.	Wskaźniki i różnice pomiędzy odniesieniem i wartością typu	85
3.3.1.	Mapowanie pamięci	86
3.3.2.	Pobieranie adresu zmiennej	86
3.3.3.	Podążanie za wskaźnikiem	87
3.3.4.	Porównywanie wartości wskaźników	88
3.4.	Komunikacja z obiektami	89
3.4.1.	Wysyłanie wiadomości obiektowi	89
3.4.2.	Wysyłanie wiadomości klasie	90
3.4.3.	Wysyłanie nieistniejących wiadomości	90
3.4.4.	Wysłanie wiadomości do nil	92
3.5.	Ciągi tekstowe	93
3.5.1.	Tworzenie ciągu tekstowego	93
3.5.2.	Wyodrębnianie znaków z ciągu tekstowego	94
3.5.3.	Modyfikacja ciągu tekstowego	95
3.5.4.	Porównywanie ciągów tekstowych	96
3.6.	Przykładowa aplikacja	97
3.7.	Podsumowanie	100

4.	Przechowywanie danych w kolekcjach	101
4.1.	Tablice	102
4.1.1.	Budowa tablicy	102
4.1.2.	Uzyskanie dostępu do elementów tablicy	104
4.1.3.	Wyszukiwanie elementów tablicy	105
4.1.4.	Iteracja przez tablice	106
4.1.5.	Dodawanie elementów do tablicy	108
4.2.	Słowniki	110
4.2.1.	Tworzenie słownika	110
4.2.2.	Uzyskanie dostępu do par przechowywanych w słowniku	112
4.2.3.	Dodawanie par klucz-wartość	113
4.2.4.	Wyświetlenie wszystkich kluczy i wartości	114
4.3.	Boxing	116
4.3.1.	Klasa NSNumber	117
4.3.2.	Klasa NSValue	118
4.3.3.	nil kontra NULL kontra NSNull	118
4.4.	Aplikacja Rental Manager zaczyna używać danych	119
4.5.	Podsumowanie	122
Część II. Tworzenie własnych obiektów		123
5.	Tworzenie klas	125
5.1.	Tworzenie własnej klasy	126
5.1.1.	Dodanie nowej klasy do projektu	126
5.2.	Deklaracja interfejsu klasy	127
5.2.1.	Zmienne egzemplarza	129
5.2.2.	Deklarowanie metod	130
5.2.3.	Przygotowanie pliku nagłówkowego dla klasy CTrentalProperty	133
5.3.	Utworzenie implementacji klasy	135
5.3.1.	Zdefiniowanie implementacji metody	135
5.3.2.	Uzyskanie dostępu do zmiennych egzemplarza	135
5.3.3.	Wysyłanie wiadomości do self	136
5.3.4.	Uzupełnienie pliku metody klasy CTrentalProperty	137
5.4.	Zdefiniowane właściwości	138
5.4.1.	Składnia @property	138
5.4.2.	Automatyczne wygenerowanie metod typu getter i setter	141
5.4.3.	Składnia z użyciem kropki	143
5.5.	Tworzenie i usuwanie obiektów	144
5.5.1.	Tworzenie i inicjalizacja obiektów	145
5.5.2.	Metoda init nie jest najsprytniejsza	146
5.5.3.	Połączenie alokacji i inicjalizacji	148
5.5.4.	Usuwanie obiektów	149
5.6.	Używanie klasy w aplikacji Rental Manager	150
5.7.	Podsumowanie	153
6.	Rozszerzanie klas	155
6.1.	Tworzenie podklas	156
6.1.1.	Dlaczego tworzymy podklasy?	156
6.2.	Dodawanie nowych zmiennych egzemplarza	158

6.3.	Uzyskiwanie dostępu do istniejących zmiennych egzemplarza	161
6.3.1.	Podejście polegające na ręcznym utworzeniu metod typu getter i setter	162
6.4.	Nadpisywanie metod	163
6.4.1.	Nadpisywanie metody description	164
6.5.	Klastry klas	166
6.5.1.	Dlaczego stosowane są klastry klas?	167
6.5.2.	Wiele klastrów publicznych	167
6.6.	Kategorie	168
6.6.1.	Rozszerzenie klasy bez użycia podklasy	168
6.6.2.	Używanie kategorii	169
6.6.3.	Rozważania dotyczące używania kategorii	170
6.7.	Zastosowanie podklas w aplikacji Rental Manager	171
6.7.1.	Utworzenie klasy CTLease i jej podklas	172
6.7.2.	Utworzenie podklasy CTPeriodicLease jako podklasy CTLease	173
6.7.3.	Utworzenie podklasy CTFixedLease jako podklasy CTLease	174
6.8.	Podsumowanie	176
7.	Protokoły	177
7.1.	Definiowanie protokołu	179
7.2.	Implementacja protokołu	180
7.2.1.	Tworzenie funkcji wywoływania metod protokołu	180
7.2.2.	Zapewnienie klasie zgodności z protokołem	182
7.3.	Ważne protokoły	185
7.3.1.	Protokół UITableViewDataSource	185
7.3.2.	Protokół UITableViewDelegate	188
7.3.3.	Protokół UISheetDelegate	192
7.3.4.	Protokół NSXMLParser	193
7.4.	Podsumowanie	198
8.	Dynamiczne określanie typu i ustalanie typu w trakcie działania aplikacji	199
8.1.	Typy statyczne kontra dynamiczne	200
8.1.1.	Przyjmowanie założeń dotyczących typu ustalanego w trakcie działania aplikacji	201
8.2.	Łączenie dynamiczne	202
8.3.	Jak działają wiadomości?	203
8.3.1.	Metody, selektory i implementacje	204
8.3.2.	Obsługa nieznanymi selektorów	205
8.3.3.	Wysyłanie wiadomości do nil	207
8.4.	Informacje o typie dostarczane w trakcie działania aplikacji	208
8.4.1.	Ustalenie, czy wiadomość odpowie na wiadomość	208
8.4.2.	Wysyłanie wiadomości wygenerowanej w trakcie działania aplikacji	208
8.4.3.	Dodawanie nowych metod do klasy podczas działania aplikacji	210
8.5.	Praktyczne wykorzystanie introspekcji typu podczas działania aplikacji	212
8.6.	Podsumowanie	213
9.	Zarządzanie pamięcią	215
9.1.	Własność obiektu	216
9.2.	Licznik użycia obiektu	218
9.2.1.	Zwolnienie obiektu	219
9.2.2.	Przytrzymanie obiektu	220
9.2.3.	Określenie bieżącej wartości licznika użycia	221

9.3. Pule autorelease	223
9.3.1. Czym jest pula autorelease?	224
9.3.2. Dodawanie obiektów do puli autorelease	224
9.3.3. Utworzenie nowej puli autorelease	224
9.3.4. Usuwanie obiektów z puli	226
9.3.5. Dlaczego pula autorelease nie można wykorzystywać w każdej sytuacji?	226
9.4. Strefy pamięci	229
9.5. Reguły własności	231
9.6. Ostrzeżenie o małej ilości dostępnej pamięci	232
9.6.1. Implementacja protokołu UIApplicationDelegate	233
9.6.2. Nadpisanie metody didReceiveMemoryWarning	234
9.6.3. Obserwacja powiadomienia UIApplicationDidReceiveMemoryWarningNotification	237
9.7. Podsumowanie	239

Część III. Maksymalne wykorzystanie funkcji struktur **241**

10. Obsługa błędów i wyjątków	243
10.1. NSError — obsługa błędów w sposób zgodny z Cocoa	244
10.1.1. Komunikacja z NSError	245
10.1.2. Analiza słownika userInfo klasy NSError	245
10.2. Tworzenie obiektu NSError	247
10.2.1. Wprowadzenie RentalManagerAPI	247
10.2.2. Obsługa i wyświetlanie błędów w aplikacji RentalManagerAPI	250
10.3. Wyjątki	251
10.3.1. Zgłaszanie wyjątku	251
10.3.2. Przechwytywanie wyjątku	252
10.4. Podsumowanie	253
11. Key-Value Coding i NSPredicate	255
11.1. Zapewnienie obiektom zgodności z KVC	257
11.1.1. Uzyskanie dostępu do właściwości za pomocą KVC	258
11.1.2. Tworzenie ścieżek kluczy	258
11.1.3. Zwracanie wielu wartości	259
11.1.4. Agregacja i zbieranie wartości	259
11.2. Obsługa przypadków specjalnych	261
11.2.1. Obsługa nieznanymi kluczy	261
11.2.2. Obsługa wartości nil	262
11.3. Filtrowanie i dopasowywanie za pomocą predykatów	263
11.3.1. Obliczenie predykatu	263
11.3.2. Filtrowanie kolekcji	264
11.3.3. Wyrażenie warunku predykatu	264
11.3.4. Bardziej skomplikowane wyrażenia	265
11.3.5. Używanie ścieżek kluczy w wyrażeniu predykatu	266
11.3.6. Parametryzowanie i stosowanie szablonu wyrażenia predykatu	267
11.4. Przykładowa aplikacja	268
11.5. Podsumowanie	271

12. Odczyt i zapis danych aplikacji	273
12.1. Historia Core Data	275
12.1.1. Do czego służy Core Data?	275
12.2. Obiekty Core Data	276
12.2.1. Kontekst obiektów zarządzanych	277
12.2.2. Koordynator trwałego magazynu danych	277
12.2.3. Model obiektu zarządzanego	277
12.2.4. Magazyn trwałych obiektów	278
12.3. Zasoby Core Data	278
12.3.1. Encje Core Data	278
12.3.2. Atrybuty Core Data	279
12.3.3. Związki w Core Data	280
12.4. Utworzenie aplikacji PocketTasks	281
12.4.1. Analiza szablonu Xcode z obsługą Core Data	281
12.4.2. Budowa modelu danych	281
12.4.3. Definicje związków	282
12.4.4. Tworzenie encji Person	284
12.4.5. Pobieranie encji Person	286
12.4.6. Dodanie TableView	287
12.4.7. Dodawanie i usuwanie osób	290
12.4.8. Zarządzanie zadaniami	294
12.4.9. Używanie obiektów modelu	297
12.5. Wykraczając poza podstawy	299
12.5.1. Zmiana modelu danych	299
12.5.2. Wydajność	301
12.5.3. Obsługa błędów i weryfikacja	302
12.6. Podsumowanie	304
13. Bloki i technologia Grand Central Dispatch	305
13.1. Składnia bloków	306
13.1.1. Blok stanowi zamkniętą całość	309
13.1.2. Bloki i zarządzanie pamięcią	310
13.1.3. API bazujące na blokach w strukturach iOS dostarczanych przez Apple	313
13.2. Asynchroniczne wykonywanie zadań	314
13.2.1. Poznaj technologię GCD	315
13.2.2. Podstawy technologii GCD	315
13.2.3. Budowa aplikacji RealEstateViewer	316
13.2.4. Asynchroniczne przeprowadzanie wyszukiwania obrazów	321
13.2.5. Asynchroniczne wczytywanie obrazów	322
13.3. Podsumowanie	324
14. Techniki usuwania błędów	325
14.1. Utworzenie aplikacji zawierającej błędy	326
14.2. Zrozumienie funkcji NSLog()	327
14.3. Kontrola wycieków pamięci za pomocą narzędzia Instruments	331
14.4. Wykrywanie zombie	333
14.5. Podsumowanie	336

Dodatki	337
A Instalacja iOS SDK	339
A.1. Instalacja iOS SDK	340
A.2. Przygotowanie urządzenia iOS	341
B Podstawy języka C	345
B.1. Konwencje nazw zmiennych	346
B.2. Wyrażenia	349
B.3. Polecenia warunkowe	353
B.4. Polecenia pętli	358
B.5. Podsumowanie	364
C Alternatywy dla Objective-C	365
C.1. Krótka historia Objective-C	366
C.2. Alternatywy dla Objective-C i Cocoa	368
C.3. iPhone SDK — Safari	369
C.4. Języki skryptowe — Lua i Ruby	374
C.5. Waga ciężka — Adobe Flash	376
C.6. Mono (.NET)	378
C.7. Podsumowanie	380
Skorowidz	381

Twoja pierwsza aplikacja iOS

1

W tym rozdziale:

- ◆ Zrozumienie środowiska programistycznego iOS.
- ◆ Poznanie narzędzi Xcode i modułu Interface Builder.
- ◆ Zbudowanie pierwszej aplikacji.

Jako początkujący programista na platformie iOS w stosunkowo krótkim czasie będziesz musiał poznać wiele nowych technologii i koncepcji. Obejmują one przede wszystkim zestaw narzędzi programistycznych, których możesz nie znać, oraz język programowania opracowany przez kilka firm i ukształtowany przez serię historycznych zdarzeń.

Aplikacje na platformę iOS są zwykle budowane za pomocą języka programowania o nazwie Objective-C oraz zestawu bibliotek Cocoa Touch. Jeżeli wcześniej tworzyłeś aplikacje dla systemu Mac OS X, to prawdopodobnie znasz wymienione technologie, ale w wersji biurkowej. W tym miejscu trzeba koniecznie powiedzieć, że wersje iOS tych narzędzi nie dostarczają dokładnie takich samych możliwości; konieczne jest poznanie pewnych ograniczeń i uprawnień występujących w urządzeniach mobilnych. W niektórych przypadkach będziesz musiał nawet zapomnieć o pewnych praktykach stosowanych podczas tworzenia aplikacji biurkowych.

W czasie tworzenia aplikacji iOS większość pracy odbywa się w narzędziu o nazwie *Xcode*. Xcode 4 to najnowsza wersja zintegrowanego środowiska programistycznego (ang. *Integrated Development Environment*, IDE) firmy Apple. Zawiera ona wbudowany moduł Interface Builder, służący do tworze

nia interfejsu użytkownika. Xcode 4 pozwala na tworzenie aplikacji, zarządzanie nimi, wdrażanie ich i usuwanie błędów w trakcie całego ich cyklu życiowego. Przy tworzeniu aplikacji przeznaczonej do działania w więcej niż tylko jednym rodzaju urządzenia iOS może wystąpić potrzeba użycia nieco innego interfejsu użytkownika dla poszczególnych urządzeń, ale przy zachowaniu tej samej, podstawowej logiki aplikacji. To zadanie stanie się łatwiejsze po zastosowaniu koncepcji MVC (ang. *Model-View-Controller*, model-widok-kontroler), w czym pomaga Xcode 4.

W tym rozdziale zostaną omówione podstawowe kroki, jakie należy podjąć, w celu wykorzystania wymienionych narzędzi do utworzenia prostej gry dla telefonu iPhone. Jednak zanim przejdziemy do zagadnień technicznych, w pierwszej kolejności warto ogólnie poznać narzędzia programistyczne na platformie iOS oraz różnice pomiędzy tworzeniem aplikacji na urządzenia mobilne i aplikacji biurkowych bądź sieciowych.

1.1. Wprowadzenie do narzędzi programistycznych na platformę iOS

Objective-C to rozszerzenie proceduralnego języka programowania C. Zatem każdy prawidłowy program w języku C jest równocześnie poprawnym programem w Objective-C (aczkolwiek nie będzie wykorzystywał żadnych uprawnień wprowadzonych w Objective-C).

Język Objective-C rozszerza możliwości C poprzez dostarczenie funkcji zorientowanych obiektowo. Zastosowany tutaj model programowania zorientowanego obiektowo polega na wysyłaniu wiadomości obiektom, co odróżnia go od modelu używanego przez języki C++ i Java, w których metody są wywoływane bezpośrednio względem obiektów. Wymieniona różnica jest subtelna, ale równocześnie wskazuje na jedną z funkcji języka Objective-C, która jest znana z języków dynamicznych, takich jak Ruby i Python.

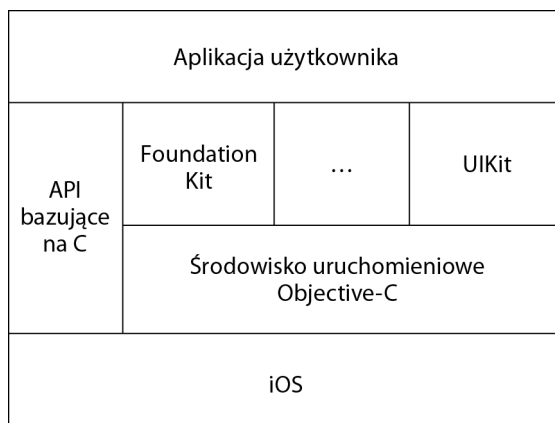
Jednak język programowania jest dobry na tyle, na ile sprawne są funkcje oferowane przez biblioteki go wspomagające. Objective-C zapewnia składnię pozwalającą na wykonywanie operacji logicznych i tworzenie konstrukcji pętli, ale nie obsługuje dziedziczenia w kontekście interakcji z użytkownikiem, dostępu do zasobów sieciowych i odczytu plików. Aby zapewnić obsługę tych funkcji bez zmuszania programisty do tworzenia odpowiednich procedur całkowicie od początku w każdej aplikacji, firma Apple dołączyła do SDK zbiór bibliotek wspomagających o nazwie *Cocoa Touch*. Jeżeli wcześniej zajmowałeś się programowaniem na platformie Java lub .NET, biblioteki Cocoa Touch możesz porównać do Java Class Library lub .NET Base Class Library (BCL).

1.1.1. Dostosowanie struktur Cocoa do potrzeb urządzeń mobilnych

Cocoa Touch składa się z pewnej liczby struktur (ang. *framework*), które najczęściej są określane mianem *kit*. Wspomniana struktura to zbiór klas przeznaczonych do wykonywania powiązanych ze sobą zadań. Dwie podstawowe struktury używane w aplikacjach iOS to Foundation Kit i UIKit. Pierwsza z wymienionych to zbiór niegraficznych klas zawierających struktury danych, obsługę sieci, operacji wejścia-wyjścia na plikach, daty i godziny oraz ciągów tekstowych. Natomiast druga ma na celu pomoc w przygotowaniu graficznego interfejsu użytkownika wraz z animacjami.

Cocoa Touch bazuje na istniejących strukturach Cocoa używanych podczas budowy aplikacji na platformę Mac OS X. Jednak zamiast po prostu przenieść Cocoa Touch na platformę iOS, firma Apple dodatkowo włożyła sporo wysiłku w jej optymalizację. Niektóre struktury zostały nawet całkowicie zastąpione przez nowe, co umożliwiło wprowadzenie usprawnień w ich funkcjonowaniu, wydajności i ogólnym działaniu. Przykładowo struktura UIKit zastąpiła AppKit, stosowaną podczas tworzenia aplikacji biurkowych.

Programowe środowisko działania rodzimych aplikacji iOS zostało pokazane na rysunku 1.1. Po zastąpieniu iOS przez Mac OS X na najniższym poziomie oraz po wprowadzeniu kilku zmian na poziomie Cocoa otrzymujemy niemal taki sam układ jak przedstawiający środowisko dla aplikacji biurkowych.

Rysunek 1.1.

Programowe środowisko działania aplikacji iOS obejmuje system operacyjny, środowisko uruchomieniowe Objective-C oraz warstwę struktur Cocoa Touch

Chociaż struktury Cocoa Touch to po prostu API bazujące na Objective-C, platforma programistyczna iOS pozwala również na używanie standardowych API bazujących na języku C. Możliwość wykorzystania bibliotek C (lub C++) w aplikacjach Objective-C jest niezwykle użyteczną funkcją. W ten sposób można wykorzystać istniejący kod źródłowy początkowo opracowany na inne platformy mobilne oraz używać wielu bibliotek open source o potężnych możliwościach (o ile pozwalają na to zapisy licencji). Dzięki temu nie musisz wyważać otwartych drzwi. Przykładowo proste wyszukanie w Google pozwala na znalezienie bazującego na języku C kodu źródłowego przeznaczonego do obsługi między innymi rozszerzonej rzeczywistości, analizy obrazów, kodów paskowych itd. Wymieniony kod źródłowy można bez problemu wykorzystać w tworzonych aplikacjach Objective-C.

1.2. Dostosowanie swoich oczekiwań

Ponieważ środowisko programistyczne jest podobne do stosowanego przez obecnych programistów na platformie Mac OS X, możesz pomyśleć, że iPhone to po prostu miniaturowa wersja urządzenia podobnego do starego laptopa, tabletu lub netbooka. To całkowicie błędne założenie. iPhone ma znacznie większe możliwości od zwykłego telefonu komórkowego, ale mniejsze od standardowego, biurkowego komputera PC. Pod względem mocy obliczeniowej plasuje się obok netbooków; jest zaprojektowany do okazynego używania w ciągu dnia w różnych sytuacjach i miejscach, a nie przez dłuższy czas w trakcie pojedynczej sesji.

1.2.1. Specyfikacja sprzętowa na koniec 2011 roku

Kiedy spojrzysz na telefon iPhone 4(S), niewątpliwie od razu zauważysz ekran o przekątnej 3,5 cala i rozdzielczości 960 na 640 pikseli, który wręcz dominuje na przedniej stronie urządzenia. Wspomniany duży ekran dotykowy to jedyny sposób pozwalający użytkownikom na interakcję z urządzeniem; jego wielkość ma niewątpliwie ważny wpływ na projekt aplikacji. Wprawdzie rozdzielczość 960 na 640 punktów jest znacznie większa niż w większości telefonów komórkowych, jednak nie będzie wystarczająca do wyświetlenia arkusza kalkulacyjnego o wielkości 300 kolumn i 900 wierszy.

W tabeli 1.1 przedstawiono specyfikacje techniczne różnych urządzeń działających pod kontrolą systemu iOS (iPhone, iPod touch i iPad), które były dostępne pod koniec 2011 roku. Ogólnie rzecz biorąc, specyfikacja techniczna znacznie ustępuje oferowanym obecnie komputerom PC, ale aplikacje mają dostęp do dużo większej liczby wbudowanych akcesoriów, takich jak kamera, Bluetooth i GPS.

Wprawdzie miło jest znać dokładną specyfikację sprzętową danego urządzenia i jego możliwości, jednak programiści aplikacji nie muszą przejmować się tymi szczegółami. Wciąż będą się pojawiać nowe modele urządzeń, platforma iOS jest nieustannie ulepszana i ewoluuje, więc śledzenie wszystkich możliwych wariantów połączenia sprzętu i oprogramowania jest po prostu trudne.

Tabela 1.1. Porównanie specyfikacji sprzętowej różnych urządzeń działających pod kontrolą systemu iOS

Funkcja	iPod touch	iPhone 3GS	iPhone 4	iPhone 4S	iPad	iPad 2
RAM	256 MB	256 MB	512 MB	512 MB	256 MB	512 MB
Pamięć masowa	8 – 64 GB	16 – 32 GB	8 – 32 GB	16 – 64 GB	16 – 64 GB	16 – 64 GB
Procesor	800 MHz Apple A4	600 MHz ARM Cortex	800 MHz Apple A4	1 GHz dwurdzeniowy Apple A5	1 GHz Apple A4	1 GHz dwurdzeniowy Apple A5
Sieć komórkowa	Brak	7,2 Mbps	7,2 Mbps	7,2 Mbps i 14,4 Mbps	7,2 Mbps (opcjonalnie)	7,2 Mbps (opcjonalnie)
Wi-Fi	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
Kamera	0,7 MP (z tyłu) 0,3 MP (z przodu)	3 MP AF	5 MP AF (z tyłu) 0,3 MP (z przodu)	8 MP AF (z tyłu) 0,3 MP (z przodu)	Brak	0,92 MP (z tyłu) 0,3 MP (z przodu)
Bluetooth	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
GPS	Brak	Tak	Tak	Tak	Tak (tylko modele 3G)	Tak (tylko modele 3G)

Warto dążyć do utworzenia aplikacji, która będzie się starała dostosować do określonego urządzenia, na jakim jest uruchamiana. Kiedy zachodzi potrzeba użycia funkcji dostępnej jedynie w wybranych urządzeniach, trzeba wyraźnie sprawdzić jej dostępność i zapewnić programową obsługę w sytuacji, gdy aplikacja zostanie uruchomiona w urządzeniu nieposiadającym danej funkcji. Przykładowo zamiast sprawdzać, czy dana aplikacja jest uruchomiona w iPhone — na przykład celem określenia dostępności kamery — lepszym rozwiązaniem będzie sprawdzenie, czy dostępna jest kamera. W ten sposób dana funkcja będzie działała także w urządzeniach iPad, które są wyposażone w kamerę.

1.2.2. Spodziewaj się zawodnego połączenia z internetem

W erze „przetwarzania w chmurze” spora grupa aplikacji iOS wymaga do działania połączenia z internetem. Platforma iOS zapewnia dwie podstawowe formy połączenia bezprzewodowego: lokalne w postaci Wi-Fi (standard 802.11) oraz globalne za pomocą sieci komórkowej¹. Dostępne połączenia oferują różną szybkość — aż do 300 megabitów (Wi-Fi 802.11n). Istnieje jednak możliwość zaniku połączenia z internetem, na przykład po włączeniu trybu samolotowego, wyłączeniu obsługi sieci komórkowej po opuszczeniu granic kraju lub po wejściu do windy bądź wjechaniu do tunelu.

W przeciwieństwie do aplikacji biurkowych, w których większość programistów zakłada nieustanną dostępność połączenia sieciowego, dobra aplikacja iOS musi poradzić sobie z sytuacją, gdy połączenie sieciowe stanie się niedostępne przez dłuższy czas lub nagle zaniknie. Z punktu widzenia użytkownika komunikat błędu w stylu: „Przepraszamy, nie można nawiązać połączenia z serwerem” sprawia okropne wrażenie,

¹ Tylko urządzenia oferujące obsługę sieci komórkowych, czyli obecnie (koniec roku 2011) dowolny model telefonu iPhone i iPad w wersji 3G — *przyp. tłum.*

w szczególności gdy jest on spóźniony na spotkanie i chce uzyskać dostęp do ważnych informacji, których przedstawienie nie powinno wymagać połączenia z internetem.

Ogólnie rzecz biorąc, aplikacja iOS powinna być przygotowana na zmienne warunki, w jakich przyjdzie jej działać. Zastosowane techniki programistyczne nie mogą ograniczać się jedynie do kwestii związanych z dostępną ilością pamięci i mocy obliczeniowej urządzenia, powinny także brać pod uwagę sposób interakcji aplikacji z użytkownikiem.

Wystarczy już tych informacji teoretycznych. Teraz przejdziemy do konkretów i utworzymy pierwszą aplikację na platformę iOS!

1.3. Przygotowanie prostej gry Coin Toss w Xcode

Być może masz pomysły na świetne aplikacje, które mogą zrobić furorę w sklepie iTunes App Store, ale na początek zajmiemy się utworzeniem względnie prostej aplikacji. Jej przygotowanie nie będzie wymagało zbytniego zagłębiania się w szczegóły techniczne, ale pozwoli na wykorzystanie wspaniałych możliwości oferowanych przez narzędzia programistyczne. Na kolejnych stronach książki aplikacja i jej wszystkie aspekty zostaną dokładnie omówione. Jednak teraz skoncentrujemy się jedynie na zrozumieniu ogólnego procesu, zamiast zajmować się wszystkimi aspektami użytych technik.

Tworzoną aplikacją będzie prosta gra symulująca rzut monetą, który w zawodach sportowych (np. meczach) bardzo często decyduje o tym, kto rozpocznie rozgrywkę. Interfejs użytkownika gry został pokazany na rysunku 1.2; składa się z dwóch przycisków: *Orzeł* i *Reszka*. Klikając wybrany przycisk, użytkownik żąda wykonania nowego rzutu monetą i jednocześnie wskazuje oczekiwany wynik. Aplikacja symuluje rzut monetą i uaktualnia ekran, wyświetlając informację o wyniku tego rzutu (orzeł lub reszka).

Rysunek 1.2.
Gra Coin Toss
w działaniu

W celu przygotowania omówionej tutaj gry w pierwszej kolejności trzeba nieco poznać Xcode.

1.3.1. Wprowadzenie do środowiska IDE firmy Apple – Xcode

Jak już wspomniano we wcześniejszej części rozdziału, Xcode to zintegrowane środowisko programistyczne (IDE) dostarczające funkcji pozwalających na zarządzanie całym cyklem życiowym projektu aplikacji. Utworzenie projektu, zdefiniowanie klas lub modelu danych, edycja kodu źródłowego, kompilacja aplikacji, usuwanie błędów i optymalizacja wydajności zbudowanej aplikacji to przykłady zadań wykonywanych w Xcode.

Oprogramowanie Xcode zostało stworzone na bazie kilku narzędzi typu open source, takich jak: kompilator LLVM (ang. *Low-Level Virtual Machine*), GCC² (kompilator GNU), GDB (debuger GNU) i DTrace (opracowane przez firmę Sun Microsystems narzędzie do instrumentowania i profilowania).

1.3.2. Łatwe uruchamianie Xcode

Po instalacji iOS SDK (ang. *Software Development Kit*) pierwszym wyzwaniem dla początkujących programistów może być znalezienie Xcode. W przeciwieństwie do większości aplikacji instalowanych w katalogu */Programy*, dla narzędzi programistycznych Apple przygotowało oddzielny katalog: */Developer/Applications*.

Najłatwiejszym sposobem znalezienia Xcode jest użycie Findera i przejście do katalogu głównego dysku (zobacz rysunek 1.3). Następnie trzeba przejść do katalogu *Developer* i dalej do podkatalogu *Applications*. Ponieważ jako programista będziesz spędzał dużo czasu w Xcode, jego ikonę warto umieścić w Docku lub pasku bocznym okna Findera w celu łatwego dostępu do programu.

Rysunek 1.3. W oknie Findera pokazano położenie katalogu Developer, w którym znajdują się wszystkie narzędzia związane z programowaniem oraz dokumentacja

Po przejściu do katalogu */Developer/Applications* znajdziesz tam program Xcode.

² Począwszy od Xcode w wersji 4.2, firma Apple zrezygnowała z kompilatora GCC i oferuje jedynie LLVM — *przyp. tłum.*

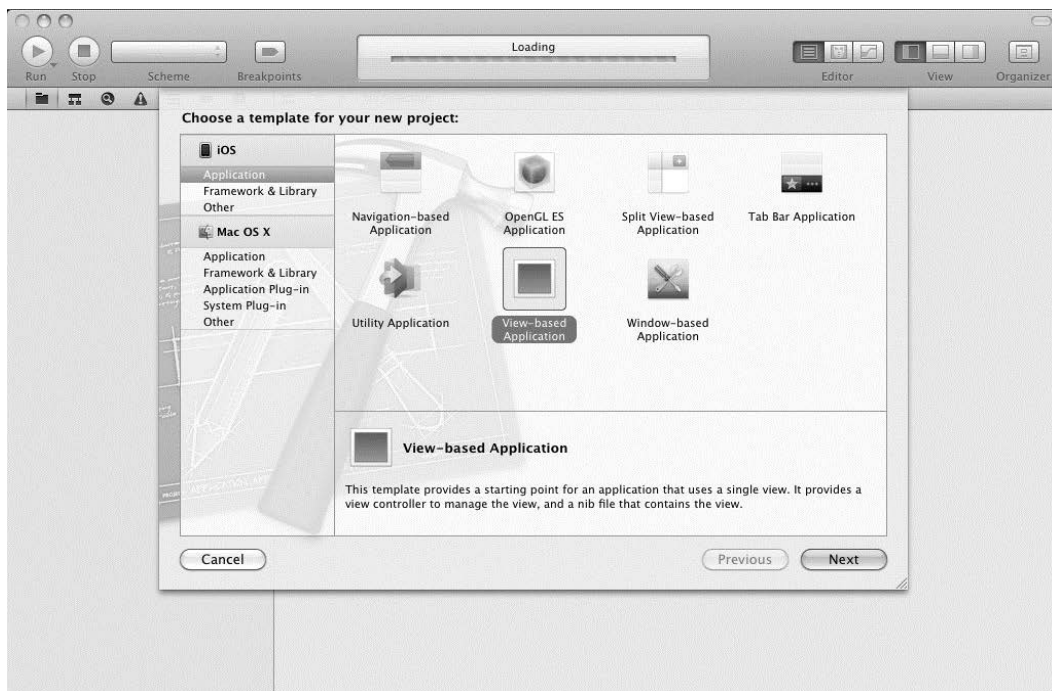
Warto w tym miejscu wspomnieć, że użycie Xcode to nie jedyny sposób tworzenia aplikacji na platformę iOS. Narzędzie Xcode dostarcza pełne środowisko wraz z wszystkimi funkcjami potrzebnymi do tworzenia aplikacji, ale do programowania można wykorzystać także inne narzędzia. Przykładowo jeśli masz ulubiony edytor tekstowy, dzięki któremu pracujesz znacznie wydajniej, to narzędzie Xcode możesz skonfigurować w taki sposób, aby do edycji kodu źródłowego używać zewnętrznego edytora tekstowego zamiast wbudowanego. Prawdziwi masochiści posuwają się nawet do używania plików Makefile i powłoki.

Pomocy! Nie widzę aplikacji Xcode!

Jeżeli na dysku nie masz katalogu `/Developer` lub po uruchomieniu aplikacji Xcode nie widzisz żadnych szablonów projektów dla platformy iOS, przejdź do dodatku A, aby dowiedzieć się, w jaki sposób pobrać i zainstalować wymagane oprogramowanie.

1.3.3. Utworzenie projektu

W celu utworzenia pierwszego projektu z menu *File* wybierz opcję *New Project* (lub naciśnij klawisze *Shift+Command+N*). Xcode wyświetli okno dialogowe podobne do pokazanego na rysunku 1.4.

Rysunek 1.4. Okno dialogowe *New Project* w Xcode pozwala na wybór szablonu dla tworzonego projektu

Twoją pierwszą decyzją jest typ projektu, który ma zostać utworzony. W tym celu wybierasz szablon projektu, który będzie zawierał odpowiedni kod źródłowy i ustawienia automatycznie dodane przez Xcode po utworzeniu projektu.

Tworzona w tej części książki gra Coin Toss powstanie na bazie szablonu *View-based Application*. W pierwszej kolejności wybierz opcję *Application* w lewym panelu (w grupie *iOS*), a następnie *View-based Application*. Po naciśnięciu przycisku *Next* znajdującego w prawym dolnym rogu okna dialogowego będziesz mógł podać nazwę projektu oraz zdefiniować identyfikator firmy wymagany do powiązania aplikacji z kontem programisty iOS. Na potrzeby tworzonego tutaj projektu użyj nazwy *CoinToss* oraz dowolnego identyfikatora firmy.

Xcode używa nazwy produktu i identyfikatora firmy do wygenerowania tak zwanego *identyfikatora aplikacji* (ang. *bundle identifier*). Dzięki temu wygenerowanemu ciągowi tekstowemu system iOS unikalnie identyfikuje każdą aplikację. Aby system operacyjny pozwolił na uruchomienie gry Coin Toss, wspomniany identyfikator aplikacji musi odpowiadać identyfikatorowi znajdującemu się w profilu zainstalowanym w urządzeniu iOS. Jeżeli urządzenie nie znajdzie odpowiedniego profilu, wówczas odmówi uruchomienia aplikacji. W ten sposób firma Apple decyduje o tym, które aplikacje mogą być uruchamiane w utworzonym przez nią ekosystemie. Jeśli nie posiadasz odpowiedniego identyfikatora firmy lub nie jesteś pewny, w którym miejscu powinien zostać wprowadzony, nie pozostaje Ci nic innego, jak koniecznie zapoznać się z informacjami zamieszczonymi w dodatku A przed lekturą dalszej części rozdziału.

Po wprowadzeniu wszystkich danych odznacz pole wyboru *Include Unit Tests* i naciśnij przycisk *Next*. Zostaniesz poproszony o wskazanie miejsca zapisu projektu, a Xcode wygeneruje odpowiedni plik kodu źródłowego.

Pomocy! Nie widzę żadnych opcji dotyczących platformy iOS!

Jeżeli w oknie dialogowym *New Project* nie widzisz żadnych szablonów przeznaczonych dla platformy iOS, to prawdopodobnie nie zainstalowałeś iOS SDK. Używane przez Ciebie narzędzie Xcode prawdopodobnie pochodzi więc z płyty instalacyjnej Mac OS X Install DVD lub zostało pobrane bezpośrednio z witryny ADC (ang. *Apple Developer Connection*) w wersji przeznaczonej do tworzenia aplikacji na platformę Mac OS X.

Omówiony w dodatku A proces instalacji iOS SDK powinien pomóc Ci zastąpić używaną przez Ciebie wersję Xcode wersją uaktualnioną, która zawiera obsługę oprogramowania tworzonego na platformę iOS.

Być może zastanawiasz się, jakie inne typy projektów można utworzyć w Xcode. W tabeli 1.2 wymieniono szablony projektów iOS oferowanych przez Xcode w wersji 4.2. Wybór konkretnego szablonu zależy od rodzaju interfejsu użytkownika dla tworzonej aplikacji. Nie przykładaj zbyt dużej wagi do wyboru szablonu projektu, ta decyzja nie ma aż tak dużego znaczenia, jak można by sądzić. Po utworzeniu projektu zawsze możesz zmienić styl aplikacji. To zadanie nie będzie jednak łatwe, ponieważ szablon projektu automatycznie nie wstawi za Ciebie wszystkich wymaganych plików kodu źródłowego — będziesz musiał to zrobić samodzielnie.

Tabela 1.2. Szablony projektów dostępne w Xcode do tworzenia nowych projektów iOS

Rodzaj projektu	Opis
<i>Navigation-based Application</i>	Ten szablon pozwala na utworzenie projektu w stylu podobnym do wbudowanej aplikacji Kontakty, czyli wraz z paskiem nawigacyjnym znajdującym się u góry ekranu.
<i>OpenGL ES Application</i>	Ten szablon to punkt wyjściowy dla aplikacji bazującej na grafice w technologii OpenGL ES, na przykład dla gry itd.
<i>Split View-based Application</i>	Ten szablon to punkt wyjściowy dla projektu w stylu podobnym do wbudowanej aplikacji Poczta w tablecie iPad. Jest zaprojektowany do wyświetlania informacji w stylu master-detail na pojedynczym ekranie.
<i>Tab Bar Application</i>	Ten szablon pozwala na utworzenie projektu w stylu podobnym do wbudowanej aplikacji Zegar, wraz z paskiem kart umieszczonym na dole ekranu.
<i>Utility Application</i>	Ten szablon pozwala na utworzenie projektu w stylu podobnym do wbudowanych aplikacji Giełda i Pogoda, których ekran obraca się, pokazując drugą stronę.
<i>View-based Application</i>	Ten szablon pozwala na utworzenie aplikacji składającej się z pojedynczego widoku. Istnieje możliwość tworzenia i odpowiadania na zdarzenia we własnym widoku.
<i>Window-based Application</i>	Ten szablon pozwala na utworzenie aplikacji z pojedynczym widokiem, w którym są umieszczane kontrolki.

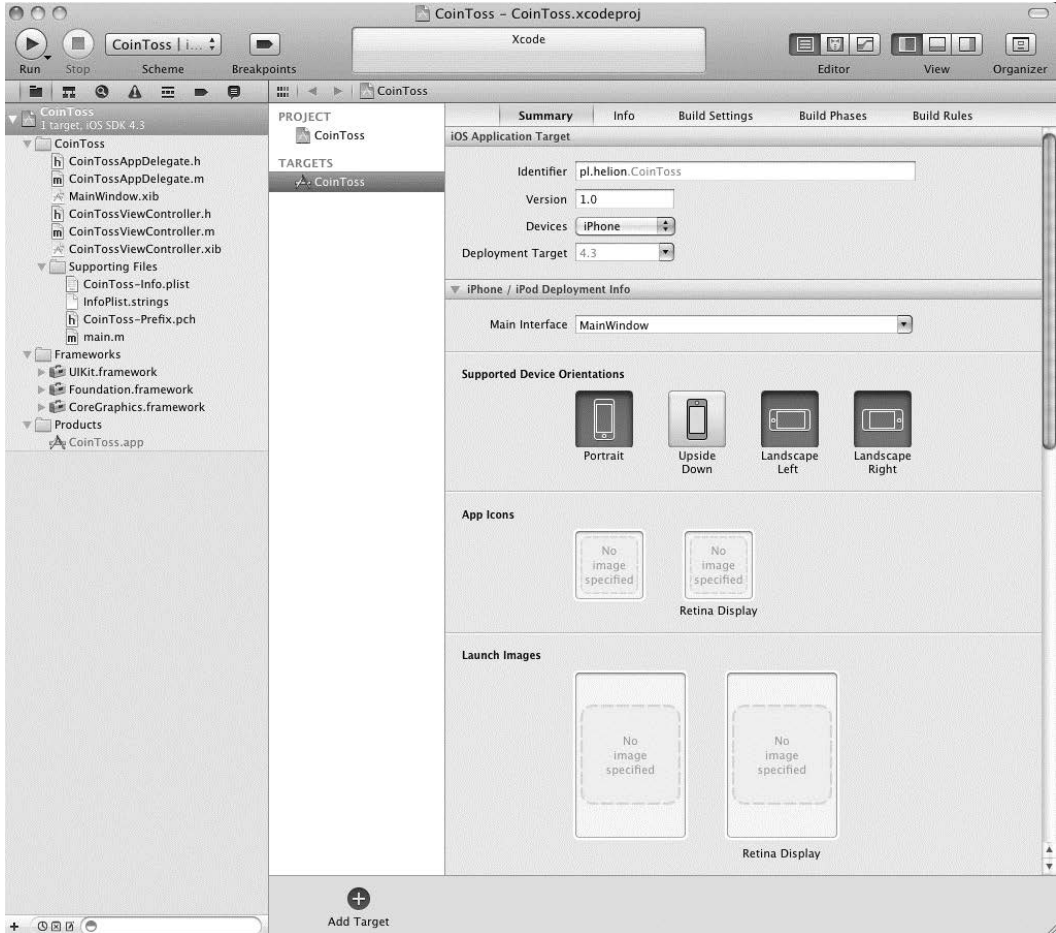
Po zamknięciu okna dialogowego tworzenia nowego projektu na ekranie zostanie wyświetlone okno główne Xcode, podobne do pokazanego na rysunku 1.5. Pokazane tutaj okno główne Xcode zawiera po lewej stronie panel *Project Navigator*, natomiast prawą stronę wypełnia panel edycyjny.

Panel widoczny po lewej stronie okna zawiera wszystkie pliki tworzące aplikację. Grupa o nazwie *CoinToss* przedstawia całą grę. Po rozwinięciu tego węzła uzyskujesz dostęp do mniejszych podgrup oraz plików składających się na dany projekt. Oczywiście możesz tworzyć własne dowolne grupy w celu uporządkowania plików w odpowiadający Ci sposób.

Po kliknięciu pliku w lewym panelu panel w prawej części okna będzie wyświetlał edytor wraz z kodem źródłowym zaznaczonego pliku. W przypadku plików *.h* i *.m* użyty zostanie tradycyjny edytor tekstów dla kodu źródłowego, natomiast inne typy plików (np. zasoby *.xib*) będą wyświetlane za pomocą znacznie bardziej skomplikowanych edytorów graficznych.

Niektóre grupy znajdujące się w lewym panelu mają przypisany im specjalny sposób zachowania lub w ogóle nie przedstawiają żadnych plików. Przykładowo elementy wymienione w grupie *Frameworks* to prekompilowane biblioteki kodu używane przez dany projekt.

Kiedy zyskasz większe doświadczenie w tworzeniu aplikacji za pomocą Xcode, osiągniesz większą biegłość w używaniu sekcji znajdujących się w panelu *Project Navigator*. Aby pomóc Ci w rozpoczęciu podróży, przystąpimy teraz do utworzenia kodu źródłowego pierwszej klasy.

Rysunek 1.5. Okno główne Xcode, zawierające w pełni rozwinięte katalogi projektu CoinToss z różnymi plikami kodu źródłowego

1.3.4. Tworzenie kodu źródłowego

Szablon *View-based Application* dostarcza wystarczającą ilość kodu źródłowego, aby prosta gra została wyświetlona na ekranie iPhone'a. W rzeczywistości szablon jest tak prosty, że jeśli zdecydujesz się na uruchomienie gry na tym etapie, ekran będzie wypełniony jedynie kolorem szarym.

Rozpocznijmy implementację gry poprzez wyświetlenie pliku *CoinTossViewController.h* w oknie edytora Xcode. Następnie jego zawartość zastępujemy kodem przedstawionym na listingu 1.1.

Listing 1.1. Plik CoinTossViewController.h

```
#import <UIKit/UIKit.h>

@interface CoinTossViewController : UIViewController {
    UILabel *status;
    UILabel *result;
}

@property (nonatomic, retain) IBOutlet UILabel *status;
@property (nonatomic, retain) IBOutlet UILabel *result;

- (IBAction)callHeads;
- (IBAction)callTails;

@end
```

Nie przejmuj się, jeśli zawartość listingu 1.1 nie ma dla Ciebie sensu. Na obecnym etapie pełne zrozumienie przedstawionego tutaj kodu źródłowego nie jest konieczne. Niniejsza książka została napisana właśnie po to, aby omówić wszystkie szczegóły związane z tworzeniem aplikacji. Cierpliwości!

Obecnie skoncentrujemy się na zrozumieniu ogólnej struktury projektu bazującego na Objective-C. Objective-C to język zorientowany obiektowo, co oznacza, że znaczna część wysiłku programisty polega na definiowaniu nowych klas (typów obiektów). W listingu 1.1 została zdefiniowana nowa klasa o nazwie `CoinTossViewController`. Zgodnie z konwencją definicja klasy znajduje się w pliku nagłówkowym z rozszerzeniem `.h`.

W pliku nagłówkowym pierwsze dwa wiersze deklarują klasy przechowujące informacje szczegółowe dotyczące dwóch kontrolki `UILabel` użytych w interfejsie użytkownika tworzonej aplikacji. Kontrolki `UILabel` będą wyświetlały pojedyncze wiersze tekstu i są użyte w celu poinformowania użytkownika o wyniku rzutu monetą.

Drugi zestaw poleceń pozwala kodowi zewnętrznemu względem tej klasy na poinformowanie, która kontrolka `UILabel` ma zostać użyta. Wreszcie w listingu zdefiniowano, że klasa ma odpowiadać na dwie wiadomości — o nazwach `callHeads` i `callTails`. Wymienione wiadomości informują, kiedy użytkownik postawił na orła lub reszkę oraz o konieczności zainicjowania nowego rzutu monetą.

Plik nagłówkowy (`*.h`) określa to, czego można oczekiwać od klasy oraz w jaki sposób inny kod ma współpracować z daną klasą. Po uaktualnieniu pliku nagłówkowego trzeba dodać kod faktycznej implementacji funkcji w nim wymienionych. Po wyświetleniu pliku `CoinTossViewController.m` jego zawartość należy zastąpić kodem przedstawionym na listingu 1.2.

Listing 1.2. Plik CoinTossViewController.m

```
#import "CoinTossViewController.h"
#import <QuartzCore/QuartzCore.h>

@implementation CoinTossViewController

@synthesize status, result; ← 1 Odpowiada
                             dyrektywie @property
```

```
- (void) simulateCoinToss:(BOOL)userCalledHeads {
    BOOL coinLandedOnHeads = (arc4random() % 2) == 0;

    result.text = coinLandedOnHeads ? @"Orzeł" : @"Reszka";

    if (coinLandedOnHeads == userCalledHeads)
        status.text = @"Prawidłowo!";
    else
        status.text = @"Nieprawidłowo!";

    CABasicAnimation *rotation = [CABasicAnimation
        animationWithKeyPath:@"transform.rotation"];
    rotation.timingFunction = [CAMediaTimingFunction
        functionWithName:kCAMediaTimingFunctionEaseInEaseOut];
    rotation.fromValue = [NSNumber numberWithFloat:0.0f];
    rotation.toValue = [NSNumber numberWithFloat:720 * M_PI / 180.0f];
    rotation.duration = 2.0f;
    [status.layer addAnimation:rotation forKey:@"rotate"];

    CABasicAnimation *fade = [CABasicAnimation
        animationWithKeyPath:@"opacity"];
    fade.timingFunction = [CAMediaTimingFunction
        functionWithName:kCAMediaTimingFunctionEaseInEaseOut];
    fade.fromValue = [NSNumber numberWithFloat:0.0f];
    fade.toValue = [NSNumber numberWithFloat:1.0f];
    fade.duration = 3.5f;
    [status.layer addAnimation:fade forKey:@"fade"];
}

- (IBAction) callHeads {
    [self simulateCoinToss:YES];
}

- (IBAction) callTails {
    [self simulateCoinToss:NO];
}

- (void) viewDidLoad {
    [super viewDidLoad];
    self.status = nil;
    self.result = nil;
}

- (void) dealloc {
    [status release];
    [result release];
    [super dealloc];
}

@end
```

2 Konfiguracja dwóch obiektów

3 Wpływa na etykietę

4 Zarządzanie pamięcią

Na pierwszy rzut oka listing 1.2 wydaje się długi i przerażający, ale po jego podziale na kilka części staje się całkiem prosty do zrozumienia.

Pierwsze polecenie ❶ odpowiada deklaracjom dyrektyw @property umieszczonym w pliku *CoinTossViewController.h*. Koncepcja właściwości i zalety płynące z ich używania zostaną szczegółowo omówione w rozdziale 5.

Większość logiki pliku *CoinTossViewController.m* została umieszczona w metodzie `simulateCoinToss:`, która jest wywoływana za każdym razem, gdy użytkownik chce poznać wynik kolejnego rzutu monetą. W pierwszym wierszu następuje symulacja rzutu monetą poprzez wygenerowanie losowej liczby z zakresu od 0 do 1, przedstawiającej odpowiednio orzełka lub reszkę. Wynik jest przechowywany w zmiennej `coinLandedOnHeads`.

Po określeniu wyniku rzutu monetą następuje uaktualnienie dwóch kontrolki `UILabel` w interfejsie użytkownika. Pierwsza konstrukcja warunkowa powoduje wyświetlenie w etykiecie wyniku rzutu monetą, natomiast druga wskazuje, czy użytkownik prawidłowo wytypował ten wynik.

Pozostała część kodu metody `simulateCoinToss:` jest odpowiedzialna za ustawienie dwóch obiektów `CABasicAnimation` — ❷ i ❸, dzięki którym uaktualnienie informacji w etykietach odbywa się z użyciem animacji zamiast po prostu niezauważalnej zmiany tekstu. Animacja odbywa się na skutek użycia właściwości `transform.rotation` kontrolki `UILabel` i zdefiniowanego płynnego obrotu od 0 do 720 stopni w ciągu dwóch sekund. Natomiast wartość właściwości `opacity` ulega zmianie od 0% (0.0) do 100% (1.0) w ciągu trzech i pół sekundy. Warto w tym miejscu wspomnieć, że wymienione animacje są generowane przez platformę. Twoim zadaniem jest jedynie określenie zmiany lubżądanego efektu, a reszta zadań związanych z implementacją wskazanego efektu spada na platformę.

Metoda `simulateCoinToss:` oczekuje podania pojedynczego parametru o nazwie `userCalledHeads`, wskazującego wytypowany przez użytkownika wynik rzutu monetą (orzeł lub reszka). Dwie metody dodatkowe znajdujące się w pliku — `callHeads` i `callTails` — to proste metody wywołujące `simulateCoinToss:` wraz z ustawionym parametrem `userCalledHeads`.

Ostatnia metoda w pliku, o nazwie `dealloc` ❹, odpowiada za zarządzanie pamięcią. Szczegółowe omówienie tematu zarządzania pamięcią znajduje się w rozdziale 9. Warto jednak w tym miejscu wspomnieć, że Objective-C nie powoduje automatycznego usuwania nieużytków (przynajmniej w bieżących wersjach urządzeń iOS). Oznacza to, że jeśli zaalokujesz pamięć lub inne zasoby systemowe, to jesteś również odpowiedzialny za ich zwolnienie. Pominięcie tego kroku powoduje wykorzystywanie przez aplikację większej ilości zasobów, niż faktycznie potrzebuje. W najgorszym przypadku zużycie zasobów osiągnie taki poziom, że system iOS po prostu zakończy działanie danej aplikacji.

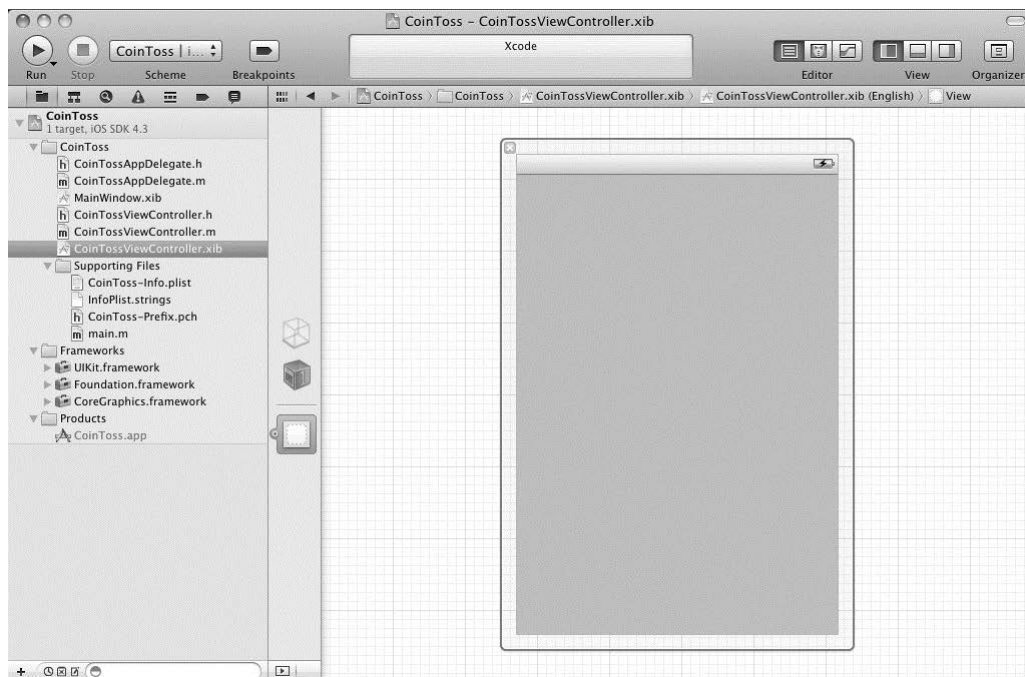
Po zdefiniowaniu podstawowej logiki dla gry trzeba przystąpić do utworzenia jej interfejsu użytkownika w Xcode, a następnie połączyć jego elementy z przygotowanym wcześniej kodem klasy `CoinTossViewController`.

1.4. Przygotowanie interfejsu użytkownika

Na tym etapie, przyglądając się definicji klasy `CoinTossViewController`, możesz powiedzieć, że interfejs użytkownika będzie posiadał przynajmniej dwie kontrolki `UILabel` oraz wywoływał metody `callHeads` i `callTails`, gdy użytkownik wytypuje wynik rzutu monetą. Jak dotąd nie wskazaliśmy położenia wymienionych kontrolki na ekranie oraz nie zdefiniowaliśmy sposobu, w jaki użytkownik będzie żądał wykonania nowego rzutu monetą.

Istnieją dwa sposoby podania tego rodzaju informacji szczegółowych. Pierwszy polega na napisaniu kodu źródłowego tworzącego kontrolki interfejsu użytkownika, konfigurującego ich właściwości (np. wielkość czcionki i kolor), a następnie umieszczającego je w odpowiednim miejscu na ekranie. Przygotowanie takiego kodu może wymagać ogromnej ilości czasu oraz wielu prób w celu umieszczenia elementów w odpowiednich miejscach ekranu.

Drugi i znacznie lepszy sposób polega na użyciu narzędzia Xcode, które pozwala na graficzne układanie elementów na ekranie, konfigurację kontrolki interfejsu użytkownika oraz ich łączenie z kodem źródłowym. Większość szablonów projektów iOS wykorzystuje tę technikę i zwykle zawiera jeden lub więcej plików `*.xib` przeznaczonych do graficznej prezentacji interfejsu użytkownika. Ten projekt nie jest wyjątkiem, więc w panelu *Project Navigator* kliknij plik `CoinTossViewController.xib` i spójrz na panel edytora wyświetlający jego zawartość (zobacz rysunek 1.6).

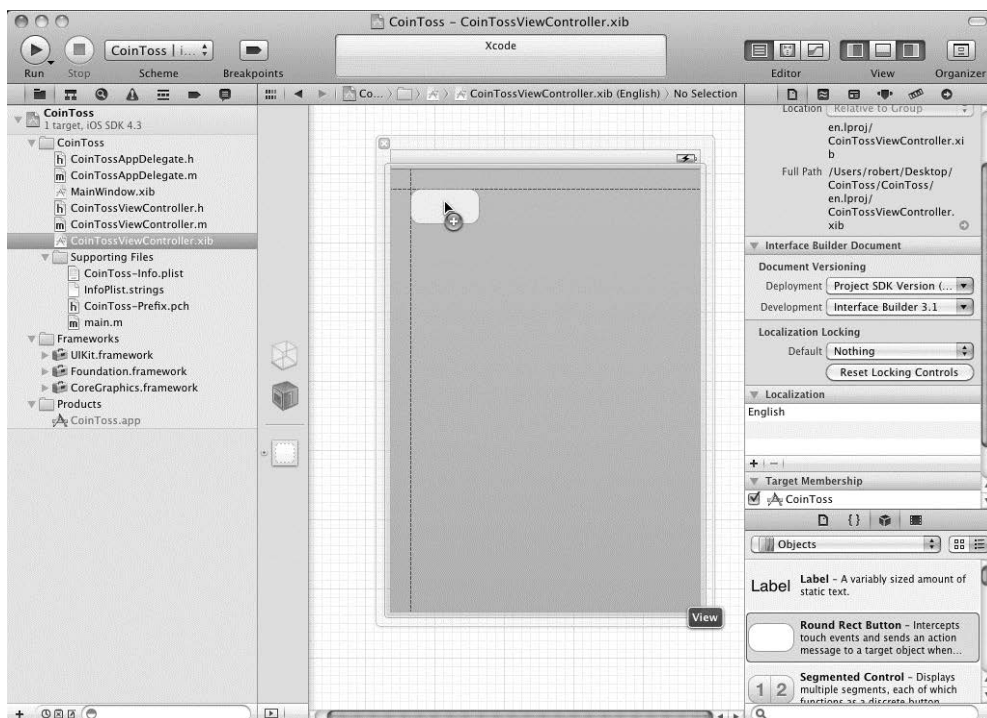
Rysunek 1.6. Okno główne Xcode demonstrujące edycję pliku `*.xib`. Przy lewej krawędzi obszaru edycyjnego widać trzy ikony przedstawiające różne obiekty i komponenty interfejsu użytkownika przechowywane w danym pliku `*.xib`

Przy lewej krawędzi obszaru edycyjnego znajdują się ikony. Każda z nich przedstawia obiekt tworzony po uruchomieniu aplikacji. Umieszczenie kursora myszy nad ikoną powoduje wyświetlenie nazwy obiektu. Otoczony niebieską ramką prostokąt (*File's Owner*) przedstawia klasę `CoinTossViewController`. Z kolei biały prostokąt to widok główny (ekran) aplikacji. Dzięki Xcode możesz w sposób graficzny skonfigurować właściwości wymienionych obiektów i zdefiniować połączenia między nimi.

1.4.1. Dodanie kontrolki do widoku

Pierwszym krokiem podczas definiowania interfejsu użytkownika gry jest umieszczenie w widoku wszystkich wymaganych kontrolki.

Dodanie kontrolki polega na jej wyszukaniu w panelu *Library*, zawierającym katalog dostępnych kontrolki interfejsu użytkownika, a następnie kliknięciu i przeciągnięciu do widoku. Jeżeli panel *Library* jest niewidoczny, trzeba wybrać opcję *View/Utilities/Object Library* lub nacisnąć klawisze *Control+Alt+Command+3*³. Tworzona przez nas gra wymaga użycia dwóch etykiet (`Label`) oraz dwóch przycisków (`Rounded Rect Button`), więc przeciągnij do widoku i upuść po dwa egzemplarze wymienionych elementów. Proces przeciągania i upuszczania kontrolki w widoku został pokazany na rysunku 1.7.

Rysunek 1.7. Przeciąganie i upuszczanie nowych kontrolki w widoku. Warto zwrócić uwagę na linie pomocnicze, które gwarantują, że elementy interfejsu użytkownika będą umieszczane zgodnie z wytycznymi przedstawionymi w dokumencie HIG (ang. iOS Human Interface Guidelines)

³ W starszych klawiaturach Apple klawisz *Alt* jest opisany jako *Option* — *przyp. tłum.*

Po umieszczeniu kontroltek w widoku można zmienić ich wielkość oraz położenie zgodnie z wymaganiami danego projektu. Najłatwiejszym sposobem zmiany tekstu wyświetlanego przez przycisk lub etykietę jest jego dwukrotne kliknięcie i rozpoczęcie wprowadzania nowego. Zmiana innych właściwości, takich jak wielkość czcionki bądź kolor, wymaga użycia panelu inspektora atrybutów (ang. *Attributes Inspector*), który będzie wyświetlony po wybraniu opcji *View/Utilities/Attributes Inspector* bądź po naciśnięciu klawiszy *Alt+Command+4*. Podczas przygotowywania interfejsu użytkownika gry można posilkować się rysunkiem 1.2.

Po umieszczeniu kontroltek w odpowiednich miejscach pozostało już tylko ich połączenie z utworzonym wcześniej kodem. Pamiętaj, że klasa zdefiniowana w pliku nagłówkowym *CoinTossViewController.h* wymaga trzech elementów ze strony interfejsu użytkownika:

- ◆ danych do wysłania wiadomości `callHeads` lub `callTails`, gdy użytkownik chce zainicjować nowy rzut monetą,
- ◆ etykiety `UILabel` przeznaczonej do wyświetlenia wyniku ostatniego rzutu monetą (orzёл lub reszka),
- ◆ etykiety `UILabel` przeznaczonej do wyświetlenia informacji o wyniku typowania przez użytkownika ostatniego rzutu monetą (prawidłowe lub nieprawidłowe).

1.4.2. Połączenie kontroltek z kodem źródłowym

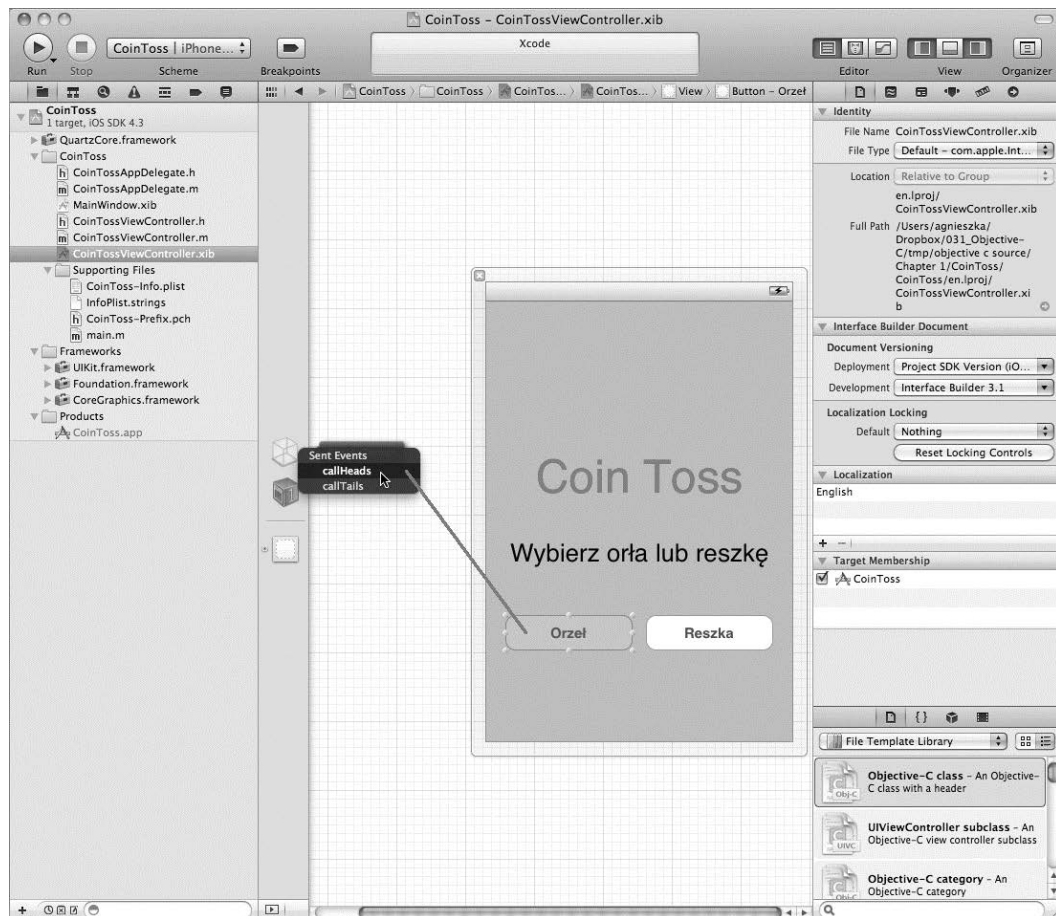
Utworzony przed chwilą interfejs użytkownika spełnia wymienione powyżej wymagania, ale na obecnym etapie kod nie może ustalić, który przycisk powinien określać, że użytkownik wytypował orła lub reszkę (choć tekst na przyciskach jest w zupełności zrozumiały dla człowieka). Trzeba więc utworzyć połączenia pomiędzy kontrolkami i kodem źródłowym. Na szczęście Xcode pozwala na graficzne wykonanie tej operacji.

Po naciśnięciu i przytrzymaniu klawisza *Control*⁴ przeciągnij kursor myszy z przycisku *Orzёл* na ikonę przedstawiającą egzemplarz *CoinTossViewController* (*File's Owner*), umieszczoną przy lewej krawędzi obszaru edycyjnego. Podczas przeciągania na ekranie powinna pojawić się niebieska linia łącząca przycisk z kursorem myszy.

Po zwolnieniu przycisku myszy nad wymienioną ikoną na ekranie zostanie wyświetlone menu kontekstowe pozwalające na wybór wiadomości, która ma być wysłana obiektowi *CoinTossViewController* po naciśnięciu danego przycisku (zobacz rysunek 1.8). W tym przypadku wybieramy metodę `callHeads`, ponieważ odpowiada ona wskazanemu przyciskowi.

Ten proces należy powtórzyć i utworzyć połączenie pomiędzy przyciskiem *Reszka* i metodą `callTails`. Utworzenie dwóch wymienionych połączeń oznacza, że naciśnięcie któregokolwiek z tych przycisków spowoduje wykonanie przez interfejs użytkownika logiki zdefiniowanej w klasie *CoinTossViewController*. Graficzny sposób tworzenia połączeń zamiast programowego jest znacznie elastyczniejszy i pozwala na szybkie i łatwe wypróbowywanie różnych koncepcji związanych z interfejsem użytkownika poprzez zamianę kontroltek i ich ponowne łączenie z klasą.

⁴ Zamiast naciskać klawisz *Control*, można użyć prawego przycisku myszy — *przyp. tłum.*

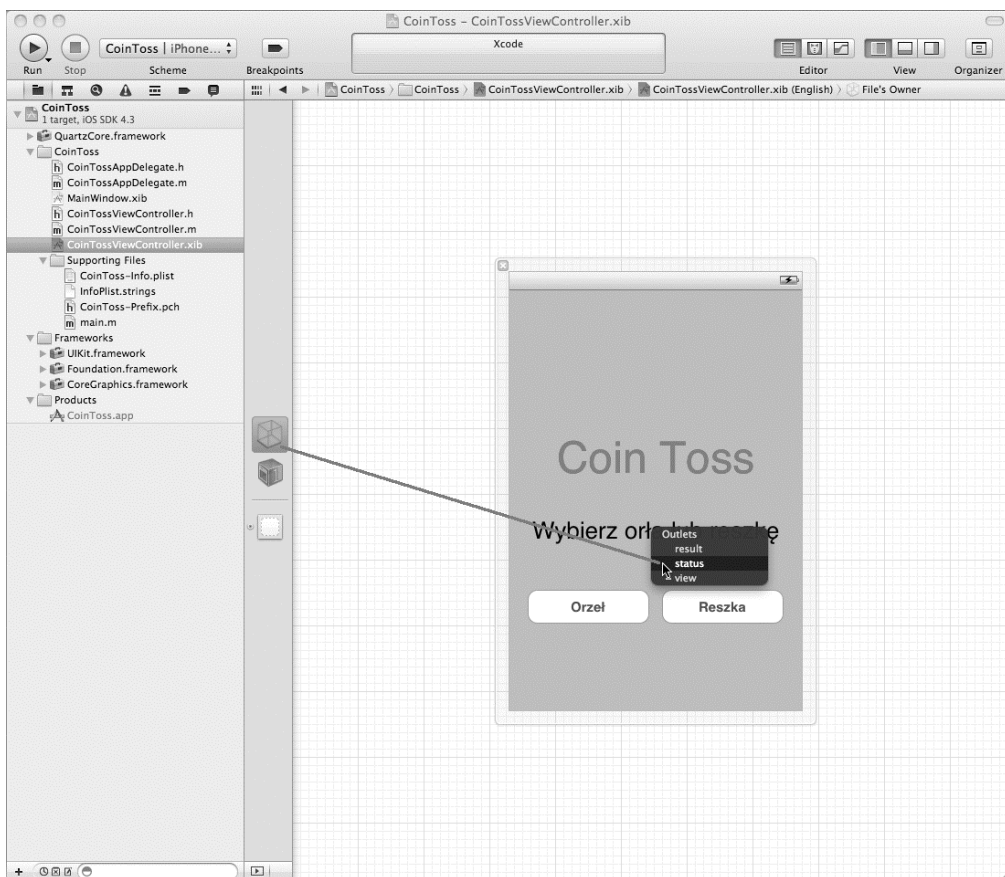
Rysunek 1.8. Graficzne tworzenie połączenia pomiędzy kontrolką przycisku i klasą `CoinTossViewController` poprzez przeciągnięcie kursora myszy pomiędzy dwoma elementami interfejsu użytkownika

Jeżeli Xcode odmówi utworzenia połączenia pomiędzy kontrolką interfejsu użytkownika i obiektem, najczęstszą przyczyną jest błąd popełniony w kodzie źródłowym, na przykład zwykła literówka bądź zdefiniowanie nieprawidłowego typu danych. W takim przypadku należy się upewnić o możliwości przeprowadzenia prawidłowej kompilacji aplikacji i przed ponowną próbą utworzenia połączeń usunąć wszystkie znalezione błędy.

Po połączeniu przycisków z klasą `CoinTossViewController` pozostało już tylko połączenie etykiet z wymienioną klasą, aby kod miał możliwość uaktualnienia interfejsu użytkownika wynikami ostatniego rzutu monetą.

Aby połączyć kontrolki etykiet, należy zastosować podobną technikę przeciągnij-i-upuść. Tym razem po naciśnięciu i przytrzymaniu klawisza *Control* trzeba kliknąć ikonę przedstawiającą egzemplarz `CoinTossViewController`, a następnie przeciągnąć kursor myszy na etykietę w widoku. Po zwolnieniu przycisku myszy na ekranie zostanie wyświetlone menu kontekstowe pozwalające na wybór właściwości klasy `CoinTossViewController`,

z którą ma zostać połączona kontrolka etykiety. Ten proces został pokazany na rysunku 1.9. Za pomocą omówionej techniki etykiety o nazwie *Coin Toss* należy połączyć z właściwością *status*, natomiast etykiety *Wybierz orła lub reszkę* w właściwości *result*.

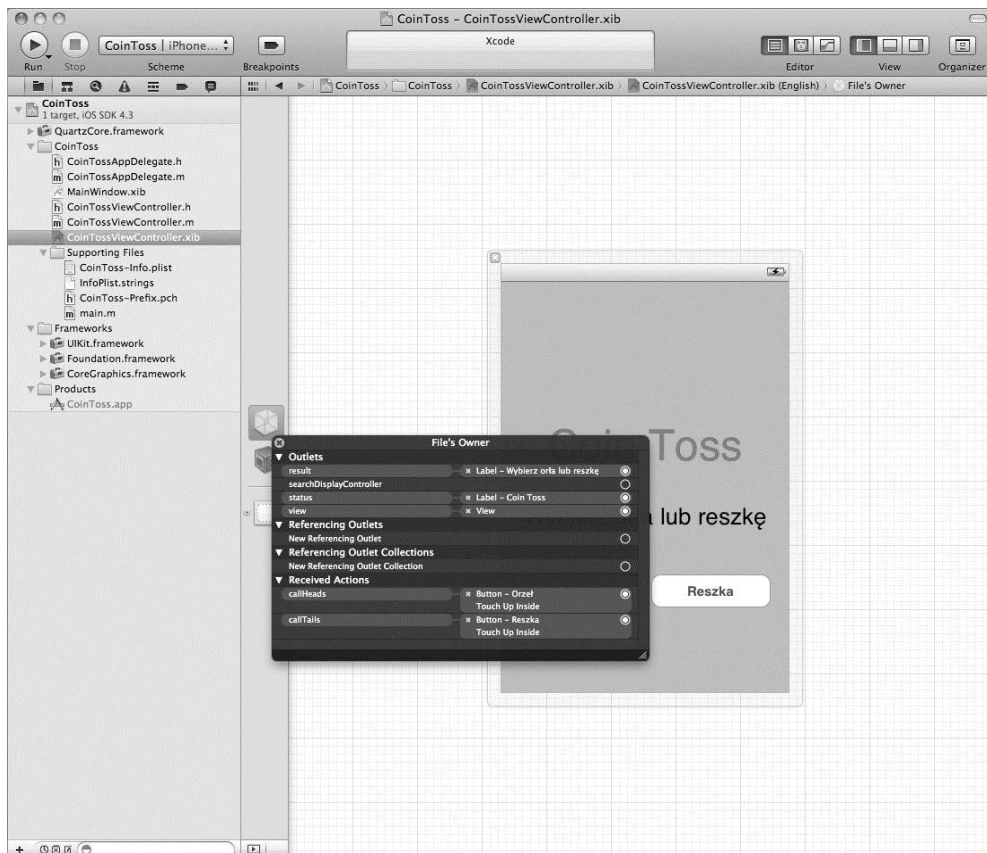
Rysunek 1.9. Graficzne tworzenie połączenia pomiędzy zmienną egzemplarza *status* i kontrolką etykiety w interfejsie użytkownika przez użycie techniki przeciągnij-i-upuść (wraz z wciśniętym klawiszem *Control*)

Podjmując decyzje o połączeniach pomiędzy obiektami, należy wziąć pod uwagę przepływ informacji. W przypadku przycisku jego naciśnięcie spowoduje wywołanie metody w aplikacji. Natomiast połączenie z etykietą w przypadku zmiany wartości zmiennej egzemplarza w klasie spowoduje uaktualnienie etykiety w interfejsie użytkownika.

Być może zastanawiasz się, jak Xcode wybiera elementy wyświetlane w menu kontekstowym. Jeżeli powrócisz do listingu 1.1, odpowiedź stanie się jasna — za pomocą specjalnych słów kluczowych `IBOutlet` i `IBAction`. Xcode analizuje kod źródłowy i pozwala na tworzenie połączeń pomiędzy elementami interfejsu użytkownika oraz pozostałymi elementami oznaczonymi przez wymienione atrybuty specjalne.

Na tym etapie możesz sprawdzić, czy wszystkie wymagane połączenia zostały utworzone prawidłowo. Jeśli naciśniesz klawisz *Control* i klikniesz ikonę przedstawiającą

CoinTossViewController, na ekranie zostanie wyświetlone menu kontekstowe pozwalające na przejrzanie połączeń wszystkich outletów i akcji powiązanych z danym obiektem (zobacz rysunek 1.10). Po umieszczeniu kursora myszy nad połączeniem Xcode zaznacza nawet obiekt, którego dotyczy dane połączenie.

Rysunek 1.10. Przejrzanie połączeń utworzonych dla obiektu CoinTossViewController

W tym momencie praca nad interfejsem użytkownika jest już zakończona. Jesteś więc gotowy do przetestowania gry. Sprawdź, czy nie popełniłeś błędów, i spróbuj ją uruchomić.

NIB kontra XIB

Interfejs użytkownika aplikacji iOS jest przechowywany w pliku *.xib*. Jednak w dokumentacji oraz w strukturach bibliotek Cocoa Touch te pliki są bardzo często nazywane *plikami .nib*.

Wymienione pojęcia są stosowane zamiennie: plik *.xib* używa nowszego formatu bazującego na XML-u, co znacznie ułatwia jego przechowywanie w systemach kontroli plików itd.

Z kolei plik *.nib* stosuje stary format binarny, co wiąże się z mniejszą wielkością pliku, szybkością jego przetwarzania itd.

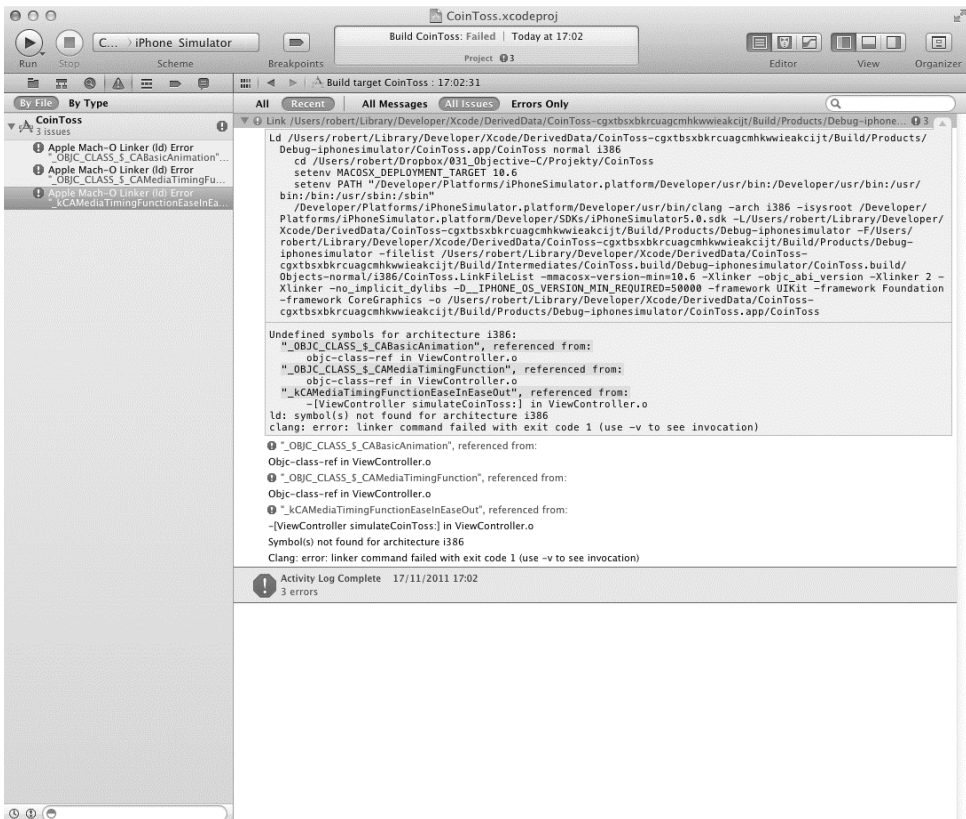
W dokumentacji najczęściej używane jest pojęcie pliku *.nib* zamiast *.xib*, ponieważ w trakcie kompilacji projektu przez Xcode następuje automatyczna konwersja plików **.xib* na format **.nib*.

1.5. Kompilacja gry

Po zakończeniu tworzenia kodu źródłowego aplikacji można przystąpić do jego zamiany na gotową aplikację iOS. Ten proces nosi nazwę *kompilacji* lub *budowania* projektu. Aby skompilować grę, należy wybrać opcję *Product/Build* lub nacisnąć klawisze *Command+B*.

Podczas kompilacji projektu postęp operacji można obserwować na pasku postępu wyświetlanym na środku paska narzędziowego okna Xcode. Komunikat *Build CoinToss: Succeeded* oznacza brak błędów, natomiast po wystąpieniu jakichkolwiek błędów uniemożliwiających kompilację projektu wyświetlany jest komunikat *Build CoinToss: Failed*. W przypadku wystąpienia błędów kliknięcie czerwonej ikony wykrzyknika tuż pod komunikatem (lub naciśnięcie klawiszy *Command+4*) powoduje wyświetlenie listy błędów i ostrzeżeń, które należy usunąć.

Kliknięcie błędu na liście powoduje wyświetlenie odpowiedniego pliku kodu źródłowego wraz z podświetlonym wierszem zawierającym błąd (zobacz rysunek 1.11). Po usunięciu błędu można ponownie spróbować skompilować aplikację i powtarzać cały proces aż do usunięcia wszystkich znalezionych błędów.

Rysunek 1.11. Edytor tekstów w Xcode graficznie wskazuje wiersze kodu źródłowego, w których znajdują się błędy uniemożliwiające kompilację. Po usunięciu wszystkich błędów podczas kompilacji projektu przekonasz się, czy na pewno zrobisz to z powodzeniem

Podczas kompilacji gry Coin Toss należy zwrócić uwagę na błędy zawierające słowa: `kCAMediaTimingFunctionEaseInEaseOut`, `CAMediaTimingFunction` oraz `CABasicAnimation`. Aby je naprawić, w pierwszej kolejności musisz wybrać projekt *CoinToss* (znajduje się na samej górze w widoku drzewa) i przejść do panelu *Project Navigator*. W edytorze wyświetlonym dla zaznaczonego projektu kliknij *Build Phases* i rozwiń sekcję *Link Binary with Libraries*. Rozwinięta sekcja będzie zawierała listę dodatkowych struktur wymaganych przez aplikację. Aby w interfejsie użytkownika można było używać animacji, na dole ekranu kliknij przycisk **+**, a następnie z wyświetlonej listy wybierz *QuartzCore.framework*.

Po dodaniu odniesienia do QuartzCore w celu zachowania porządku w widoku drzewa panelu *Project Navigator* możesz przenieść ikonę dodanej struktury do sekcji *Frameworks*, gdzie znajdują się inne struktury wymagane przez aplikację.

1.6. Uruchomienie gry

Po skompilowaniu gry i usunięciu wszystkich oczywistych błędów, które wystąpiły w trakcie kompilacji, możesz przekonać się, czy aplikacja działa prawidłowo. Mógłbyś więc uruchomić grę i poczekać na przejaw jej nieprawidłowego działania lub wystąpienie całkowitej awarii, ale to będzie wymagało dużej cierpliwości oraz zgadywania przyczyny problemu. Aby ułatwić pracę programiście, Xcode zawiera wbudowany moduł przeznaczony do usuwania błędów. Za jego pomocą możesz śledzić wykonywanie aplikacji, tymczasowo zatrzymać jej działanie, obserwować wartości zmiennych, a nawet przechodzić przez kod źródłowy krok po kroku. Jednak wcześniej musisz nauczyć się korzystania z wymienionego modułu, więc przyda Ci się krótkie wprowadzenie.

1.6.1. Wybór urządzenia docelowego

Przed rozpoczęciem testowania aplikacji trzeba zdecydować o miejscu jej uruchomienia. Na wczesnym etapie prac aplikację będziesz testował w symulatorze iOS. Symulator ma za zadanie udawać działanie urządzenia iPhone lub iPad i jest wyświetlany jako okno w komputerze działającym pod kontrolą systemu Mac OS X. Używanie symulatora może przyspieszyć prace nad aplikacją, ponieważ dla Xcode przeprowadzanie procesu usuwania błędów w symulatorze jest znacznie szybsze niż w rzeczywistym urządzeniu.

Programiści posiadający doświadczenie w tworzeniu oprogramowania na inne platformy mobilne mogli już wcześniej pracować z emulatorami urządzeń. Pojęcia *symulator* i *emulator* nie są synonimami. W przeciwieństwie do emulatora, który próbuje emulować urządzenia na poziomie sprzętowym (stąd ma możliwość uruchamiania oprogramowania firmware niemalże tak samo jak rzeczywiste urządzenie), symulator próbuje jedynie dostarczyć środowisko wraz z zestawem odpowiednich API.

Symulator iOS uruchamia Twoją aplikację na kopii systemu Mac OS X używanego w komputerze, co oznacza możliwość występowania różnic pomiędzy symulatorem i rzeczywistym urządzeniem iOS, na przykład iPhone. Prosty przykład pokazujący niedociągnięcia symulatora to nazwy plików. W symulatorze iOS wielkość liter w nazwach plików nie ma znaczenia, natomiast w rzeczywistym iPhone już tak.

Domyślnie większość szablonów projektów jest skonfigurowana w celu uruchamiania aplikacji w symulatorze iOS. Aby uruchomić aplikację w rzeczywistym urządzeniu iOS, konieczna jest zmiana miejsca uruchomienia z *iPhone Simulator* na *iOS Device*. Najłatwiejszym sposobem zmiany jest wybór urządzenia docelowego w rozwijanym menu wyświetlanym po lewej stronie paska narzędziowego w oknie głównym Xcode (zobacz rysunek 1.12).

Rysunek 1.12. Lewa górna część okna głównego Xcode. Kliknięcie rozwijanego menu CoinToss/iPhone 4.3 Simulator pozwala na wybór miejsca uruchomienia aplikacji: symulator lub rzeczywiste urządzenie iOS

Zmiana miejsca uruchomienia aplikacji na *iOS Device* powoduje, że Xcode stara się uruchomić ją w rzeczywistym urządzeniu. Jednak powodzenie tej operacji wymaga wprowadzenia dodatkowych zmian.

Zawsze testuj aplikację w rzeczywistym urządzeniu iPhone, iPod touch lub iPad

Kod przedstawiony w książce został przygotowany do uruchamiania w symulatorze iOS. Symulator zapewnia szybki i łatwy sposób tworzenia aplikacji bez konieczności przejmowania się połączeniem z urządzeniem lub opóźnieniami spowodowanymi przez kopiowanie aplikacji do rzeczywistego urządzenia.

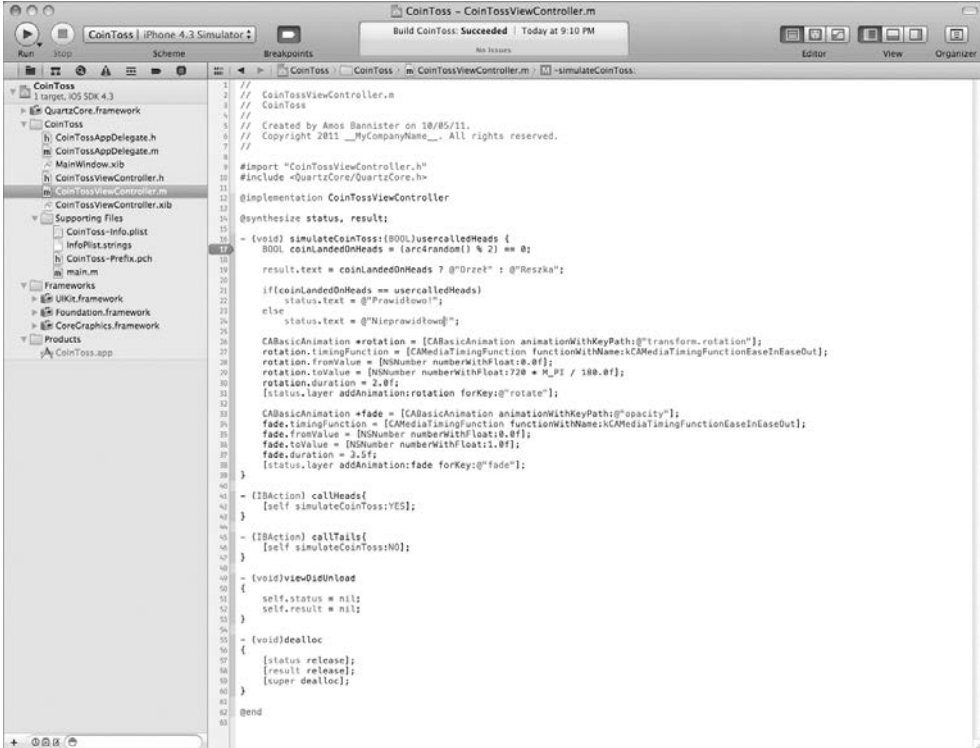
Ponieważ symulator iOS nie jest wierną repliką urządzenia iPhone lub iPad, istnieje niebezpieczeństwo, że aplikacja działająca w symulatorze nie będzie działała na rzeczywistym urządzeniu. Nigdy nie publikuj w sklepie iTunes App Store aplikacji, która nie została wcześniej przetestowana na rzeczywistym urządzeniu. Najlepiej spróbuj przetestować ją na kilku urządzeniach, na przykład na iPhone i iPodzie touch.

1.6.2. Używanie punktów kontrolnych do śledzenia stanu działającej aplikacji

Podczas testowania aplikacji bardzo często zachodzi potrzeba sprawdzenia zachowania określonego fragmentu kodu źródłowego. Przed uruchomieniem aplikacji użyteczne może być takie skonfigurowanie modułu usuwania błędów, aby jej wykonywanie było automatycznie wstrzymywane po przejściu do wskazanego punktu. Do tego celu służy funkcja o nazwie *punkt kontrolny*.

Punkt kontrolny wskazuje modułowi usuwania błędów punkt w kodzie źródłowym, w którym użytkownik chciałby wstrzymać działanie programu i sprawdzić bieżącą wartość zmiennych itd.

W grze Coin Toss punkt kontrolny umieścimy na początku metody `simulateCoinToss::`. Po wyświetleniu pliku `CoinTossViewController.m` kod źródłowy należy przewinąć do początku implementacji metody `simulateCoinToss::`. Jeżeli klikniesz margines po lewej stronie pierwszego wiersza metody, powinieneś zobaczyć małą niebieską strzałkę (zobacz rysunek 1.13).

Rysunek 1.13. Ustawienie punktu kontrolnego w pierwszym wierszu metody `simulateCoinToss::`. Warto zauważyć, że istnienie aktywnego punktu kontrolnego jest wskazane na marginesie

Niebieska strzałka wskazuje, że w danym wierszu został ustawiony punkt kontrolny. Kliknięcie go spowoduje zmianę koloru strzałki na jaśniejszy, co oznacza wyłączony punkt kontrolny. Będzie on wówczas ignorowany przez moduł usuwania błędów aż do chwili jego ponownego kliknięcia i uaktywnienia. W celu trwałego usunięcia punktu kontrolnego należy go kliknąć i przeciągnąć poza margines. Zwolnienie przycisku myszy spowoduje odtworzenie krótkiej animacji i usunięcie punktu kontrolnego.

1.6.3. Uruchomienie gry Coin Toss w symulatorze

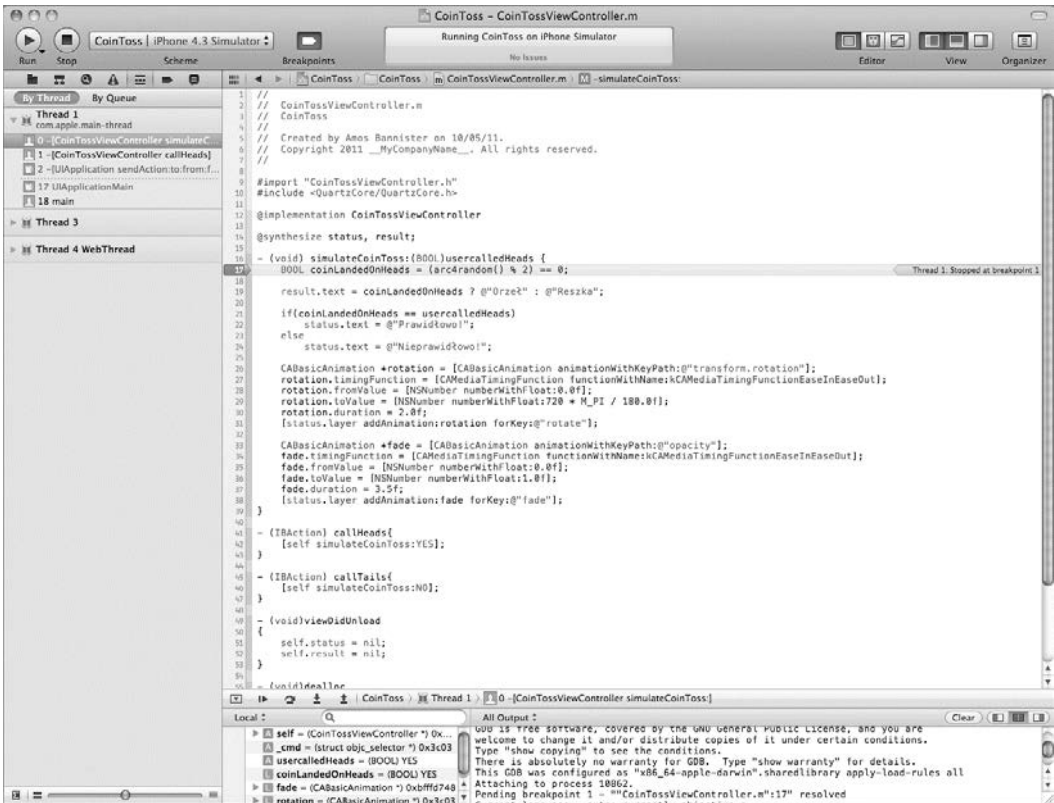
Po umieszczeniu punktu kontrolnego można wreszcie przystąpić do uruchomienia aplikacji i zobaczenia jej w działaniu. Z menu *Product* wybierz opcję *Run* lub naciśnij klawisze *Command+R*. Po kilku sekundach aplikacja zostanie wyświetlona w symulatorze. Cała wykonana dotąd trudna praca opłaciła się. Gratulacje! Teraz zaliczasz się do oficjalnych programistów aplikacji na platformę iOS.

Jeżeli chcesz uruchomić grę, ale nie chcesz uaktywniać punktów kontrolnych, możesz klikać każdy po kolei, tym samym je wyłączając, jednak taka operacja może zająć dłuższą chwilę. Jeśli potem będziesz chciał z nich skorzystać, to będziesz zmuszony do ich ponownego, ręcznego włączenia. Alternatywnym rozwiązaniem jest tymczasowe wyłączenie wszystkich punktów kontrolnych za pomocą opcji *Product/Debug/Deactivate Breakpoints* lub poprzez naciśnięcie klawiszy *Command+Y*.

1.6.4. Używanie modułu usuwania błędów

Po uruchomieniu swojej pierwszej aplikacji dla iPhone'a niewątpliwie poczujesz potrzebę naciśnięcia jednego z przycisków. Gdy to zrobisz, zauważysz, że na pierwszym planie zostało wyświetlone okno Xcode. Wynika to z faktu, że moduł usuwania błędów wykrył osiągnięcie przez aplikację zdefiniowanego w niej punktu kontrolnego.

Wyświetlone okno Xcode powinno być podobne do pokazanego na rysunku 1.14. Warto zwrócić uwagę, że panel główny Xcode wyświetla kod źródłowy aktualnie wykonywanej metody. Umieszczenie kursora myszy nad zmienną w kodzie źródłowym powoduje wyświetlenie informacji z bieżącą wartością zmiennej. Aktualnie wykonywany wiersz jest podświetlony, a na prawym marginesie znajduje się zielona strzałka wskazująca ten wiersz.

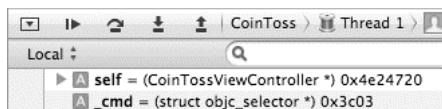

Rysunek 1.14. Moduł usuwania błędów w oknie Xcode po osiągnięciu punktu kontrolnego podczas działania aplikacji

Gdy działa moduł usuwania błędów, możesz zauważyć, że panel po lewej stronie okna Xcode zawiera stos wywołań każdego wątku aplikacji. Wspomniany stos wywołań wyświetla kolejność wywoływania metod — wywołane ostatnio znajdują się na górze stosu. Wiele metod będzie zapisanych kolorem szarym, co oznacza brak ich kodu źródłowego. W tym przypadku większość z nich to metody struktury Cocoa Touch.

Na dole okna zostanie wyświetlony nowy panel, zawierający bieżące wartości wszystkich zmiennych i argumentów powiązanych z bieżącą pozycją wykonywanej aplikacji, a także tekstowe dane wyjściowe modułu usuwania błędów (zobacz rysunek 1.14).

Oprócz znajdującego się na górze okna panelu modułu usuwania błędów możesz zobaczyć także serię mniejszych przycisków paska narzędziowego, podobnych do pokazanych na rysunku 1.15.

Rysunek 1.15. Pasek narzędziowy w Xcode pozwalający na kontrolowanie modułu usuwania błędów

Wspomniany pasek narzędziowy zawiera ikony pozwalające na kontrolowanie modułu usuwania błędów i staje się bardzo ważny, gdy moduł ten wstrzyma działanie aplikacji lub dotrze do punktu kontrolnego. Przyciski tego paska narzędziowego (nie wszystkie muszą być zawsze wyświetlane) pozwalają na przeprowadzenie następujących operacji:

- ◆ *Ukrycie (Hide)* — ukrycie okna konsoli modułu usuwania błędów i panelu zmiennych w celu zwiększenia miejsca na wyświetlanie edytora tekstowego.
- ◆ *Pauza (Pause)* — natychmiastowe wstrzymanie działania aplikacji i przejście do modułu usuwania błędów.
- ◆ *Kontynuacja (Continue)* — działanie aplikacji aż do chwili osiągnięcia kolejnego punktu kontrolnego.
- ◆ *Pominięcie (Step Over)* — wykonanie kolejnego wiersza kodu i powrót do modułu usuwania błędów.
- ◆ *Wejście (Step Into)* — wykonanie kolejnego wiersza kodu i powrót do modułu usuwania błędów. Jeżeli wiersz powoduje wywołanie metody, wtedy następuje przejście przez jej kod.
- ◆ *Wyjście (Step Out)* — kontynuacja wykonywania kodu aż do zakończenia bieżącej metody.

Zdefiniowany przez Ciebie punkt kontrolny spowodował, że moduł usuwania błędów wstrzymał działanie aplikacji na początku metody symulującej rzut monetą. Jeżeli wyświetlisz panel zmiennych lub umieścisz kursor myszy nad argumentem `userCalledHeads`, wówczas możesz powiedzieć, czy użytkownik wybrał orła (YES), czy reszkę (NO).

Pierwszy wiersz metody `simulateCoinToss`: symuluje rzut monetą (poprzez wybór losowej liczby 0 lub 1). Obecnie moduł usuwania błędów znajduje się w tym wierszu (na co wskazuje zielona strzałka wyświetlona na marginesie), a polecenia w nim nie zostały wykonane.

Aby nastąpiło wykonanie pojedynczego wiersza kodu źródłowego, a następnie powrót do modułu usuwania błędów, trzeba nacisnąć przycisk *Step Over* na pasku narzędziowym kontrolującym moduł. W omawianym przypadku spowoduje to symulację rzutu monetą i zielona strzałka przejdzie do kolejnego wiersza kodu źródłowego. Na tym etapie można określić wynik rzutu monetą poprzez umieszczenie kursora myszy nad zmienną `coinLandedOnHeads`. Ponownie wartość YES oznacza orła, natomiast NO reszkę.

Dalsze kilkukrotne użycie przycisku *Step Over* powoduje przejście przez dwa polecenia konstrukcji warunkowej *if* i uaktualnienie kontrolki *UILabel* w interfejsie użytkownika. Jednak w przeciwieństwie do oczekiwań, jeśli na tym etapie spojrzysz na iPhone'a, to zauważysz, że etykieta nie została uaktualniona! Wynika to z wewnętrznego sposobu działania Cocoa Touch: ekran jest uaktualniany po opuszczeniu modułu usuwania błędów.

Aby umożliwić symulatorowi uaktualnienie interfejsu użytkownika i wyświetlenie animacji, naciśnij przycisk *Continue* (lub klawisze *Command+Alt+P*). W ten sposób aplikacja będzie kontynuowała działanie aż do osiągnięcia kolejnego punktu kontrolnego lub wyraźnego wstrzymania jej działania. Spójrz na symulator, wynik rzutu monetą wreszcie powinien zostać wyświetlony na ekranie.

1.7. Podsumowanie

Gratulacje! Zbudowałeś swoją pierwszą aplikację na platformę iOS. Możesz ją pokazać rodzinie i przyjaciołom. Wprawdzie nie będzie to kolejny wielki hit w sklepie iTunes App Store, ale podczas prac nad tą aplikacją poznałeś wiele ważnych funkcji środowiska IDE Xcode. Jesteś więc na dobrej drodze do osiągnięcia sukcesu.

Język Objective-C oferuje potężne możliwości, a używanie narzędzi takich jak Xcode może przyczynić się do zwiększenia Twojej wydajności, zwłaszcza we wczesnych fazach prac nad aplikacją. Oddzielenie logiki aplikacji od interfejsu użytkownika to mechanizm o ogromnych możliwościach, którego nie należy lekceważyć. Wątpliwe, aby pierwszy przygotowany projekt interfejsu użytkownika aplikacji był doskonały, a możliwość jego modyfikacji bez konieczności wprowadzania zmian w kodzie źródłowym to wielka zaleta.

Z tego samego powodu możesz polegać na strukturze Cocoa Touch podczas obsługi najdrobniejszych szczegółów implementacji wielu funkcji gry. Przykładowo animacje zostały zaimplementowane w bardzo łatwy sposób: podajesz punkt początkowy i końcowy obrotu i efektu wizualnego, a resztę pracy (operacje odświeżania ekranu, obsługa przejść animacji i jej zwalniania oraz przyspieszania w trakcie efektu) pozostawiasz do wykonania strukturze Quartz Core.

Jak się wkrótce przekonasz, w strukturze Cocoa Touch drzemią potężne możliwości. Jeżeli poświęcasz sporo czasu na tworzenie dużej ilości kodu w celu uzyskania pewnej funkcjonalności, to prawdopodobnie nie wykorzystujesz pełni możliwości oferowanych przez Cocoa.

W rozdziale 2. zajmiemy się typami danych, zmiennymi i stałymi. Ponadto zabierzemy się za aplikację Rental Manager, którą będziemy budować w niniejszej książce.

Skorowidz

A

- abstrakcja, 93
- abstrakcja projektu fabrycznego, 166
- abstrakcja superklasy, 166
- ADC, Apple Developer Connection, 31
- adres w pamięci, 86
- adres wskaźnika, 244
- adres zmiennej, 86
- adresat wiadomości, 209
- agregacja, 259
- alias funkcji NSLog(), 329
- alokacja obiektu, 148
- alokacja pamięci, 93, 145
- Alt+Command+4, 39
- analizator składni, 195, 197
- animacja, 192
- anonimowy blok, 322
- aplikacja
 - DebugSample, 327, 333
 - PocketTasks, 281, 298
 - RealEstateViewer, 316
 - Rental Manager, 52, 102, 171
 - Telefon, 185
 - wielowątkowa, 306
 - z błędami, 326
- ARC, Automatic Reference Counting, 216
- argument, 89
- argument NSInvocation, 206
- argument selektora _cmd, 205
- ASCII, 61
- asynchroniczne
 - wczytywanie obrazu, 323
 - wykonywanie zadań, 314
 - wyszukiwanie obrazów, 321
- atrybut
 - _cmd, 210
 - nonatomic, 141
 - readonly, 140
 - readwrite, 140
 - retain, 141
 - self, 210
- atrybuty właściwości, 139
- autoboxing, 116
- automatyczne
 - generowanie metod typu getter i setter, 163
 - usuwanie obiektu, 216
 - usuwanie nieużytków, 217
 - wygenerowanie implementacji, 141
 - wysyłanie wiadomości, 311
- awaria aplikacji, 63, 108, 333

B

baza danych, 275
 bezpieczeństwo, 141
 biblioteka

- Base Class Library, 25
- Cocoa Touch, 24
- Java Class Library, 25

 biblioteki kodu, 32
 blok MultiplierBlock, 308
 bloki, 306

- filtrowanie danych, 313
- jako parametry, 313
- przechwytywanie zmiennych, 309
- wykonywanie bloku, 308
- zakres, 312
- zarządzanie pamięcią, 310

 błąd dostępu, 88
 błąd kompilatora, 75
 błąd krytyczny, 92, 333
 błędy, 44, 326

- interpretacja, 336
- przedwczesne usuwanie obiektów, 333
- wyciek pamięci, 332

 boxing, 116

C

ciąg tekstowy, 62, 93, 223

- łączenie, 97
- modyfikacja, 95
- porównywanie, 96
- wyodrębnianie znaków, 94

 ciąg tekstowy formatowania, 65
 Command+4, 43
 Command+Alt+P, 49
 Command+B, 43
 Command+E, 332
 Command+R, 46, 79
 Command+Y, 46
 Control+Alt+Command+3, 38
 Core Data, 275

- atrybuty, 279
- encje, 278
- konfiguracja, 278
- stos obiektów, 276
- typy obiektów, 280
- zasoby, 278
- związki, 280

 CRUD, Create, Read, Update, and Delete, 274
 cudzysłów, 62
 cykl życiowy obiektu, 149

D

debuger GNU, 29
 definicja typu, *typedef*, 75
 definicje związków, 282
 definiowanie delegata, 180
 definiowanie protokołu, 179
 definiowanie typu danych, 202
 deklaracja metod, 126
 deklaracja typu danych id, 85
 deklaracja zmiennej bloku, 307
 deklarowanie metod, 130
 delegacja, 202
 delegat, 178
 delegat aplikacji, 165
 Deny, 283
 dereferencja wskaźnika, 87
 dodanie nowej klasy do projektu, 126
 dodawanie

- elementów do tablicy, 108
- i usuwanie osób, 290
- kontrolerek, 38
- metod, 210
- obiektów do puli autorelease, 224
- obrazów, 97
- TableView, 287

 dokument Concurrency Programming Guide, 324
 domena własna błędu, 249
 domeny błędów

- NSCocoaErrorDomain, 245
- NSMachErrorDomain, 245
- NSOSStatusErrorDomain, 245
- NSPOSIXErrorDomain, 245

 dopasowanie wywołań retain i release, 221
 dopasowywanie, 263
 dostarczenie implementacji klasy, 126
 dostęp

- do bazy danych, 276
- do martwego obiektu, 333
- do właściwości, 144, 258, 262
- do właściwości obiektu, 256
- do zmiennych egzemplarza, 144, 135, 161

 DTD, Document Type Definition, 193
 DTrace, 29
 dwukropek, 132
 dynamicznie ustalany typ, 200
 dyrektywa

- @end, 131
- @interface, 127, 128
- @optional, 180
- @package, 129

- @private, 129
- @property, 36
- @protected, 129
- @public, 129
- @selector, 204
- @synthesize, 142, 257

dyrektywy widoczności, 129

dziedziczenie, 83

E

edycja pliku *.xib, 37

edytor graficzny plików, 120

edytor modelu danych, 282

edytor tekstów, 43

egzemplarz

- CoinTossViewController, 40
- NSAutoreleasePool, 225
- NSDictionary, 249
- NSMutableArray, 108
- NSPredicate, 271
- numberOfComplaints, 136

element Author, 194

element location, 95

element NSMutableString, 195

emulator, 44

encja, entity, 277

encja Person, 284

encje potomne, 283

enumerator, 106

etykieta UILabel, 39

etykieta Coin Toss, 41

F

FIFO, First In, First Out, 315

filtrowanie danych, 313

filtrowanie kolekcji, 264

format JSON, 318

format UTF-16, 63

Foundation Kit, 25

fragmentacja, 229

funkcja

- agregacji, 260
- class_addMethod(), 210
- dispatch_async(), 316, 322
- malloc_destroy_zone, 231
- method_exchangeImplementations, 211
- NSCreateZone(), 230
- NSLog(), 55, 66, 164, 327
- NSZombie, 333, 334

- objc_msgSend, 204
- skrótów, hash function, 110
- streat(), 62
- strecpy(), 62
- strlen(), 62

funkcja wysyłania wiadomości, 203

funkcje dynamiczne, 210

G

GCD, Grand Central Dispatch, 241

generowanie komunikatów, 329

geokodowanie, 99

gra Coin Toss, 28

Grand Central Dispatch, 306

grupa CoinToss, 32

grupa Frameworks, 32

gwiazdka, 86

H

HIG, iOS Human Interface Guidelines, 38

I

IDE, Integrated Development Environment, 24

identyfikator

- aplikacji, bundle identifier, 31
- rentalPrice, 132
- rentalPrice:, 132

ilość pamięci, 335

ilość wolnej pamięci, 232

implementacja, 204

- forwardInvocation:, 206
- klas, 135
- klasy CTrentalProperty, 137
- klasy NSXMLParser, 194
- metod, 135
- metod typu getter i setter, 162
- metody dealloc, 150
- objc_msgSend, 203
- protokołu, 180
- własnej metody inicjalizacyjnej, 147
- własnych klas, 153

importowanie klasy, 170

indeks, 73

informacje o usuniętym obiekcie, 229

inicjalizacja obiektu, 148

inicjalizacja obiektu Parser, 197

inicjalizacja tablicy, 74

inspektor atrybutów, Attributes Inspector, 39

inspektor Data Model, 282
 interfejs klasy, 127
 interfejs klasy CTrentalProperty, 134
 interfejs użytkownika, 37
 internet, 27
 introspekcja, 212
 iOS Device, 45
 iPad, 45
 iPhone, 45
 iPhone Simulator, 45
 iPod touch, 45
 iteracja, 105
 iteracja przez tablice, 106

J

jawna konwersja typu, 68
 język Objective-C, 49
 język proceduralny, 82

K

catalog

- Applications, 29
- Classes, 318
- Developer, 29

kategorie, 168, 169

klasa, 83

- CoinTossViewController, 34, 36, 40
- CTFixedTermLease, 173
- CTLease, 172
- CTPeriodicLease, 173
- CTRentalProperty, 129, 144, 147, 200, 211, 256, 261
- myView, 180
- NSArray, 102
- NSDictionary, 110, 121
- NSEnumerator, 106
- NSError, 244
- NSFetchedResultsController, 287
- NSMutableArray, 102
- NSMutableArray, 104, 108
- NSMutableDictionary, 111
- NSNull, 118
- NSNumber, 117
- NSOperationQueue, 314
- NSPredicate, 256, 263
- NSString, 55, 91, 92, 93, 148
- NSNumber, 118
- NSXMLParser, 193
- Person, 157

- predicateWithFormat, 267
- proxy, 213
- RootViewController, 120
- Student, 158
- TasksViewController, 294
- Teacher, 157
- UITableViewCell, 191
- UINavigationController, 236

klastery, 166

klastery klas, 84, 167

klastery klas publicznych, 167

klasy

- bazowe, 172
- modyfikowalne, 110
- nadrzędne (przodka), 83
- niemodyfikowalne, 110
- potomne, 83

klucz, 110

klucz advert, 261

klucz-wartość, 113

kod źródłowy, 47

kolejki, 315

kolekcja danych, 263

kolekcje, 259

kolor tła komórki, 191

kompilacja gry, 43

kompilacja i uruchomienie aplikacji, 53

kompilator, 200

kompilator LLVM, 29

komunikat

- Build CoinToss, 43
- o błędzie, 91, 245
- ostrzeżenia, 91
- szczegółowy o błędzie, 246

konfiguracja UITableViewCell, 186

konfiguracja użycia Core Data, 278

konfigurowanie właściwości obiektów, 38

kontekst obiektów zarządzanych, 277

kontrolka UILabel, 34

kontrolka UITableView, 54, 55

konwersja niejawna, 67

konwersja typów, 67

konwersja wartości, 65

koordynator trwałego magazynu danych, 277

kropka, 143

kryterium filtrowania, 295

KVC, Key-Value Coding, 131, 256

KVO, Key-Value Observing, 131, 144

kwalfikator signed, 56

kwalfikator unsigned, 56

L

liczba całkowita, 56
 liczba obiektów, 332
 liczba par klucz-wartość, 112
 liczba zmiennoprzecinkowa, 59
 liczba znaków, 94
 licznik użycia obiektu, 216, 218, 333
 wartość bieżąca, 221
 linia niebieska, 39
 linie pomocnicze, 38
 lista elementów, 73

Ł

łączenie ciągów tekstowych, 97
 łączenie dynamiczne, 202
 łączenie obiektów, 38

M

magazyn danych, 277
 magazyn trwałych obiektów, 278
 makro LogAlways, 329
 makro LogDebug, 329
 makro UI_USER_INTERFACE_IDIOM, 212
 Malloc, 335
 mapowanie jeden-do-jednego, 112
 mapowanie pamięci, 86
 mechanizm KVC, 257
 mechanizm KVO, 262
 menu CoinToss/iPhone 4.3 Simulator, 45
 menu Product/Analyze, 336
 metoda, 204
 akcesora, 144
 akcji UITableViewDelegate, 190
 alloc, 145, 220
 animationDidStopSelector, 181
 animationWillStartSelector, 181
 application:didFinishLaunchingWithOptions:, 290
 arrayWithObjects:, 103
 aSimpleDynamicMethod, 211
 beginAnimations:context:, 181
 callHeads, 37
 callTails, 37, 39
 commitAnimations, 181
 containsObject:, 105
 CreateMessageForPerson:, 223, 224
 createSampleData, 285
 dealloc, 36, 121, 149, 150

 decreaseRentalByPercent:withMinimum:, 132
 description, 164
 dictionaryWithValuesForKeys:, 258
 didPresentActionSheet:, 192
 didSelect, 191
 fabryczna arrayWithCapacity:, 108
 fabryczna NSNumber, 117
 floatValue, 117
 forwardInvocation:, 207
 handleComplaint, 136
 increaseRentalByPercent:withMaximum:, 136
 inicjalizacyjna dla klasy Parser, 195
 inicjalizacyjna dla klasy Person, 159
 inicjalizacyjna dla klasy Student, 161
 inicjalizacyjna dla klasy Teacher, 160
 inicjalizacyjna initWithPerson:, 294
 init, 145–147
 initWithContentsOfFile:, 121
 numberWithInt:, 117
 objectAtIndex:, 153
 objectEnumerator, 107
 publishAd:error:, 249
 rentalPrice, 131
 setAccessoryType:, 191
 setAccessoryView:, 191
 setRentalPrice:, 132, 135, 136, 142
 setValuesForKeysWithDictionary:, 258
 simulateCoinToss, 36, 45
 stringWithFormat:, 148
 tableView:cellForRowAtIndexPath:, 54, 98
 tableView:didSelectRowAtIndexPath:, 296, 297, 335
 tableView:numberOfRowsInSection:, 54, 55
 typu getter, 138
 typu setter, 138, 139
 assign, 140
 copy, 141
 retain, 141
 typu vardic, 103
 UITableViewDataSource, 185
 viewDidLoad, 236
 viewDidUnload:, 235
 willPresentActionSheet:, 192
 metoda willSelect, 191
 metody
 akcesorów dla właściwości i związków, 297
 delegata NSXMLParser, 196
 inicjalizacyjne, 146
 klasy, 133
 klasy NSManagedObject, 279
 prezentacyjne, 192

metody

- protokołu UITableViewDataSource, 188
- typu setter UITableViewDelegate, 188
- zarządzania pamięcią
 - autorelease, 230
 - release, 230
 - retain, 230
- mieszanie funkcji, 211
- migracja danych, 300
- minus, 133
- model danych, 281
- model obiektu zarządzanego, 278
- model pamięci, 216
- modelowanie danych, 282
- moduł Interface Builder, 248
- moduł usuwania błędów, 47, 136
- modyfikacja ciągów tekstowych, 95
- modyfikacja kodu źródłowego, 98
- MVC, Model-View-Controller, 24, 275

N

- nadpisanie metody description, 164
- nadpisanie metody didReceiveMemoryWarning, 234
- nadpisanie wiadomości, 263
- nadpisywanie metod, 163, 170
- nagłówki, 188
- narzędzie
 - analizy kodu, 336
 - Data Modeling, 282
 - Instruments, 331
- nawias klamrowy, 61, 74, 135
- nawias kwadratowy, 63, 89
- nawias ostry (<>), 183
- nazwy metod, 140
- nazwy zmiennych, 77
- niebieskie strzałki, 336
- niezainicjalizowane zmienne egzemplarza, 145
- No Action, 283
- NSPredicate, 263, 271
- Nullify, 283

O

obiekt, 83

- anotherObject, 205
- boxView, 181
- CABasicAnimation, 36
- Class, 200
- CTRentalProperty, 145, 261

- NSDictionary, 119
- NSEnumerator, 107
- NSError, 245
- NSInvocation, 206
- NSManagedObject, 297
- NSManagedObjectContext, 277
- NSMutableString, 219
- proxy, 213
- UIButton, 209
- UISlider, 209

obiekty

- Core Data, 276
- licznik użycia, 218
- modyfikowalne, 95
- niemodyfikowalne, 95
- przytrzymywanie, 220
- własności, 216
- zrzeczenie się własności, 223
- zwalnianie, 219

obliczenie predykatu, 263

obrazy, 98

obsługa

- błędów, 244, 302
- logowania, 142
- nieznanych kluczy, 261
- nieznanych selektorów, 205
- powiadomień, 314
- słabego łączenia, 213
- wartości nil, 114, 262
- wartości typów podstawowych, 117
- zadań UITableView, 54

odniesienie do QuartzCore, 44

okno

- konsoli modułu usuwania błędów, 55
- New File, 127
- New Project, 30
- Xcode, 33
- Xcode Organizer, 328

OOP, Object-Oriented Programming, 82

opakowanie wartości typu podstawowego, 117

opcja

- Refactor, 331
- Simulate Memory Warning, 233
- View/Utilities/Attributes Inspector, 39
- View/Utilities/Object Library, 38

operator

- &, 86
- @avg, 260
- @count, 260
- @distinctUnionOfObjects, 260
- @max, 260

@min, 260
 +, 97
 ==, 96
 >, 63
 ->, 136
 ALL, 267
 AND (&&), 265
 ANY, 267
 kropki (.), 143
 NONE, 267
 NOT (!), 265
 OR (|), 265
 operatory
 kolekcji, 260
 porównania, 265
 pracujące na ciągach tekstowych, 266
 stosowane w Objective-C, 64
 ścieżki kluczy, 271
 warunkowe, 265
 oprogramowanie firmware, 44
 oprogramowanie Xcode, 29
 optymalizacja makr, 227
 ostrzeżenie o małej ilości pamięci, 233

P

pamięć, 86, 216
 panel
 edycyjny, 32
 Extended Details, 332
 Library, 38
 Project Navigator, 32
 para klucz-wartość, 110
 parametr _cmd, 136
 parametr self, 136
 parametry opcjonalne, 132
 pasek narzędziowy, 48
 pętla do {} while (0), 329
 pętla działania, 225
 platforma .NET, 25
 platforma iOS, 24
 platforma Java, 25
 platforma programistyczna iOS, 212
 plik
 CityMappings.plist, 119
 CoinTossViewController.h, 33
 CoinTossViewController.m, 34
 CoinTossViewController.xib, 37
 CTFixedLease.h, 175
 CTFixedLease.m, 175
 CTLease.h, 172
 CTLease.m, 172
 CTPeriodicLease.h, 173
 CTPeriodicLease.m, 174
 CTRentalProperty.h, 127, 139
 CTRentalProperty.m, 127, 137
 DebugSample_Prefix.pch, 329
 ImageViewViewController.h, 318
 ImageViewViewController.m, 318
 kodu źródłowego, 31
 main.c, 225
 myProtocolAppDelegate.h, 183
 myProtocolAppDelegate.m, 183, 184
 myView.h, 179
 myView.m, 180–182
 Parser.h, 194
 Parser.m, 195
 PeopleViewController.h, 287
 PeopleViewController.m, 288
 Person.h, 156
 Person.m, 158, 298
 PersonDetailViewController.h, 291
 PersonDetailViewController.m, 292
 PocketTasks.xcodatamodel, 300
 PocketTasks.xdatamodel, 281
 PocketTasksAppDelegate.h, 284
 PocketTasksAppDelegate.m, 281, 284
 RealEstateViewerAppDelegate.h, 317
 RealEstateViewerAppDelegate.m, 317
 RentalManagerAPI.h, 248
 RentalManagerAPI.m, 248
 RootViewController.h, 77, 150, 268
 RootViewController.m, 54, 78, 121, 151, 268
 VowelDestroyer.h, 169
 VowelDestroyer.m, 169
 pliki
 implementacji (*.m), 126, 135
 nagłówkowe (*.h), 34, 126
 typu plist, 103, 276
 XML, 103, 193
 *.xib, 37
 .dsym, 336
 .nib, 42
 .xib, 32, 42
 dzienników zdarzeń, 336
 podklasa, 156
 CTFixedLease, 174
 NSObject, 156
 UIView, 183
 pole Inverse Relationship, 283

- pole wyboru
 - Include Unit Tests, 31
 - To-Many Relationship, 282
 - Use Core Data for Storage, 281
 - polecenie #import, 152
 - polecenie #include, 152
 - polecenie #pragma once, 152
 - polecenie @property, 139
 - polecenie [CTRentalProperty class], 210
 - polecenie p[9], 87
 - polecenie SQL SELECT, 287
 - polecenie typedef, 75, 307
 - polimorfizm, 83
 - połączenia, 39
 - połączenia bezprzewodowe
 - globalne, 27
 - lokalne, 27
 - połączenia obiektu CoinTossViewController, 42
 - połączenia outletów i akcji, 42
 - połączenia z internetem, 27
 - połączenie z etykietą, 41
 - porównywanie obiektów, 119
 - powiadomienia, 313
 - powiadomienie o ilości wolnej pamięci, 237
 - poziom wcięcia, 189
 - predykat, 263, 264
 - prefiks, 65
 - prefiks get, 131
 - prefiks set, 139
 - programowanie zorientowane obiektowo, 82, 100
 - protokół, 178
 - animationNotification, 180
 - NSFastEnumeration, 108
 - NSXMLParser, 193
 - UIActionSheetDelegate, 192
 - UIApplicationDelegate, 233
 - UITableViewDataSource, 179, 185, 186
 - UITableViewDelegate, 188
 - prototyp metody valueForKey:, 258
 - przechowywanie danych, 102
 - przeciążanie metod, 132
 - przekazywanie metod, 211
 - przekazywanie wiadomości, 202, 205
 - przekierowanie wiadomości, 207
 - przepełnienie bufora, 63
 - przestrzeń adresowa, 58
 - przetwarzanie danych XML, 193, 197
 - przycisk
 - Continue, 48
 - Hide, 48
 - Pause, 48
 - Step Into, 48
 - Step Out, 48
 - Step Over, 48
 - przytrzymanie obiektu, 220
 - pula autorelease, 223, 224
 - pula NSAutoreleasePool, 228
 - punkt kontrolny, 45, 46
- ## R
- reguła Delete Rule, 282, 283
 - reguły własności, 231
 - rozszerzenie klasy, 168
 - rzutowanie, 68
 - rzutowanie typów, 67
 - rzutowanie wartości, 66
- ## S
- SDK, Software Development Kit, 29, 178
 - sekcja @implementation, 131, 141
 - sekcja @interface, 135, 138
 - sekcja Console, 327, 328
 - sekcja Relationships, 282
 - selektor, 204
 - selektor fancyAddress:, 206
 - selektory skompilowane, 205
 - serwis Twitter, 168
 - sieć komórkowa, 27
 - Singleton, 119, 146
 - sklep iTunes App Store, 49
 - składnia bloku, 308
 - składnia deklaracji zmiennej bloku, 307
 - słabe łączenie, 213
 - słownik
 - cityMappings, 121
 - NSDictionary, 268
 - NSMutableDictionary, 262
 - userInfo, 245, 249, 251
 - słowniki
 - dostęp do par, 112
 - opróżnianie, 114
 - pary klucz-wartość, 113
 - wyświetlanie zawartości, 114
 - słowo kluczowe
 - enum, 69
 - FALSEPREDICATE, 265
 - struct, 72
 - TRUEPREDICATE, 265
 - typedef, 76

sortowanie encji, 287
 specyfikacja urządzeń, 27
 specyfikator formatu, 66
 SQL, Structured Query Language, 271, 274
 SQLite, 275
 stała DEBUG, 329
 stała specjalna nil, 88
 stała specjalna NULL, 88
 stała znakowa, 61
 standard IEEE75, 60
 sterta, 216
 stopka, 188
 stos Core Data, 276
 stos egzemplarzy NSAutoreleasePool, 225
 stos kontrolerów nawigacyjnych, 296
 strefy pamięci, 229
 struktura, framework, 25, 71

- Cocoa Touch, 49, 100
- Core Data, 245, 256, 278
- Foundation, 263
- Foundation Kit, 100, 104
- Foundation.framework, 278
- KVC, 257
- NSNumber, 167
- objc_object, 85
- Quartz Core, 49
- RentalProperty, 129
- UIKit.framework, 278

 struktura danych, 102

- mapa, 110
- NSArray, 168
- NSData, 102, 168
- NSString, 168
- słownik, 110
- tablica, 102

 struktury dodatkowe, 44
 styl UITableViewStyleGrouped, 185
 superklasa, 128, 147, 150
 symulacja rzutu moneta, 48
 symulator, 44
 symulator iOS, 45
 syntetyzowane właściwości, 142
 szablon

- Navigation-based Application, 53
- Objective-C class, 127
- predykatu, 267
- View-based Application, 31, 53, 194
- Window-based Application, 179, 281
- Xcode, 281

 szablonowy projektów, 32
 szybki enumerator, 115

Ś

ścieżka szybkiego przekazywania, 206
 ścieżki klucz-wartość, 259
 ścieżki kluczy, 258
 środowisko Xcode, 326

T

tabela, 54
 tabela bazy danych, 275
 tabela UITableView, 236, 271
 tabela z błędem, 326
 tablica, 73

- char[], 93
- mieszająca, hash table, 110
- NSArray, 103, 107, 110
- struktur RentalProperty, 78
- zwrotna, 112

 tablice, 87, 102

- dodawanie elementów, 108
- dostęp do elementów, 104
- inicjalizacja, 102
- konwersja, 103
- liczba elementów, 109
- pojemność, 109
- wielkość, 109
- wyszukiwanie elementów, 105

 technologia GCD, 306, 315, 323
 technologia KVC, 241
 technologia NSPredicate, 241
 testowanie aplikacji, 45
 testowanie klasy Person, 166
 tworzenie

- ciagu tekstowego, 93
- encji, 282
- encji Person, 284
- kodu źródłowego, 33
- kolejek, 315
- metod typu getter i setter, 162
- nowej puli autorelease, 224
- obiektów, 144
- obiektu NSError, 247
- podklasy, 156
- połączenia kontrolki i klasy, 40
- połączenia zmiennej i kontrolki, 41
- projektu, 30
- słownika, 110
- ścieżek kluczy, 258
- tablic tymczasowych, 111
- tablicy, 102

tworzenie

- własnej klasy, 126
- własnych typów danych, 69
- związku pomiędzy encjami, 282

typ

- __block, 309
- CTRentalProperty, 200
- dynamiczny, 200
- statyczny, 201
- wyliczeniowy, 71
- wyliczeniowy PropertyType, 78
- zwrotny, 308

typy danych

- BOOL
 - false (fałsz), 63
 - true (prawda), 63
- char, 61
- enum, 69
- float, 59
- id, 84
- int, 56, 86
- nazwa typu danych w nawiasie, 68
- NSInteger, 58
- NSString, 62, 63
- NSUInteger, 58
- struktura, 72
- tablica, 73
- unichar, 63
- unsigned int, 58
- void, 131, 308

typy wyliczeniowe, 69

U

UIKit, 25

- ukośnik, 62
- uruchomienie gry, 44, 46
- urządzenie docelowe, 44
- usuwanie błędów, 44, 326
- usuwanie nieużytków, Garbage Collection, 36, 149
- usuwanie obiektów, 149
- usuwanie obiektów z puli, 226

W

- wartość nil, 118
- wartość NULL, 118
- wartość self, 147
- wartość walutowa, 61
- wartość zwrotna NSPredicate, 265
- warunki predykatu, 256, 263

wątek główny, 321

- wcięcie, 189
- weryfikacja, 302
- wiadomość, 90, 203
 - addEntriesFromDictionary:, 113
 - addObserver:selector:name:object:, 238
 - alloc, 93
 - arrayWithObjects, 103
 - autorelease, 148
 - characterAtIndex:, 94
 - containsObject:, 106
 - count:, 104, 112
 - dealloc, 219
 - dictionaryWithObjectsAndKeys:, 111
 - evaluateWithObject:, 264
 - fabryczna
 - arrayWithObject:, 102
 - dictionary:, 110
 - numberWithBool:, 117
 - numberWithFloat:, 117
 - forwardingTargetForSelector:, 205, 206
 - forwardInvocation:, 206
 - indexOfObject:, 106
 - inicjalizacyjna, 94
 - init, 94
 - initWithString:, 93
 - isEqual:, 96
 - isKindOfClass:, 208
 - keyEnumerator, 115
 - length, 94
 - mainBundle, 91
 - objectAtIndex:, 112
 - objectForKey:, 112, 121
 - performSelector:withObject:withObject:, 208
 - performSelector:, 208
 - release, 149, 220, 224, 311
 - removeAllObjects, 115
 - removeObjectAtIndex:, 109
 - removeObjectForKey:, 113
 - replaceObjectAtIndex:, 109
 - resolveInstanceMethod:, 210
 - respondsToSelector:, 208
 - retain, 220, 311
 - setAddress:, 200, 203
 - setObject:, 114
 - setValue:, 114
 - forKey:, 258
 - forKeyPath:, 258
 - substringWithRange:, 95
 - typu getter, 256
 - valueForKey:, 256

valueForKeyPath:, 259
 valueWithBytes:objCType:, 118
 widoczność zmiennych, 129
 widok pomocniczy, 191
 widok tabeli, 186
 wielozadaniowość, 239
 Wi-Fi, 27
 właściciel obiektu, 217
 właściwość

- @synthesize, 142
- advert, 261
- length, 258
- rentalPrice, 142
- w postaci tablicy, 259

 wskaźnik, 86

- do obiektu, 85
- do usuniętego obiektu, 223
- do wskaźnika NSError, 244
- isa, 200
- prowadzący do niczego, 88

 wyciek pamięci, 216, 331
 wydajność, 167, 301
 wyjątki, 251

- przechwytywanie, 252
- zgłaszanie, 251

 wykres dziedziczenia, 171
 wypakowanie obiektu, 118
 wysyłanie wiadomości, 203, 204

- do nil, 92, 207
- do self, 136
- klasie, 90
- nieistniejących, 90
- obiektowi, 89
- retain, 332

 wyświetlanie encji, 286
 wywołanie publishAd:error:, 250
 wywołanie objectEnumerator, 107
 wywołanie release, 219
 wywoływanie metod, 203
 wzorzec projektowy, 146
 wzorzec projektowy adresat-akcja, 209
 wzorzec zarządzania pamięcią, 239

X

Xcode, 29

Z

zamrażanie zmiennej, 309
 zapytania KVC, 260
 zarządzanie pamięcią, 36, 141, 216, 218
 zarządzanie zadaniami, 294
 zasoby Core Data, 278
 zadeklarowanie właściwości, 138
 zero na początku liczby, 57
 zmiana stylu komórki, 79
 zmiana wartości klucza, 262
 zmienna, 85

- char *, 62
- coinLandedOnHeads, 36, 48
- msg, 62
- newRental, 145
- typu enum direction, 70
- typu id, 85, 200
- wielokrotnego użytku, 307

 zmienne egzemplarza, instance variables, 126, 129
 znak -, 133
 znak %, 66
 znak *, 85, 87, 249
 znak @, 180
 znak ^, 308
 znak +, 133, 172
 znak NULL, 63
 zombie, 333
 zwalnianie zasobów, 237
 związek jeden-do-jednego, 280
 związek jeden-do-wielu, 259, 280
 związek person, 284
 związek relationship, 283
 związki pomiędzy encjami, 282
 związki w Core Data, 280
 zwolnienie obiektu, 219

Ż

źródło danych, 178

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

- 1. ZAREJESTRUJ SIĘ**
- 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI**
- 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ**

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

Stwórz swoją pierwszą aplikację na system iOS!

Jeszcze parę lat temu nie do pomyslenia było, że aplikacje na urządzenia mobilne mogą stanowić tak intratny interes. Jednak urządzenia te podbiły rynek w mgnieniu oka i dziś trudno wyobrazić sobie życie bez nich.

Co więcej, dały one jeszcze większe możliwości działania różnym projektantom — praktycznie wszystkie są wyposażone w aparat fotograficzny, odbiornik GPS oraz czujniki położenia. To peryferia, o których programiści tworzący aplikacje na standardowe komputery mogą tylko pomarzyć. Zastanawiasz się, jak wykorzystać ten potencjał?

Ta książka dostarczy Ci odpowiedzi. W trakcie lektury nauczysz się tworzyć atrakcyjne aplikacje na platformę iOS. Jest ona wykorzystywana w urządzeniach firmy Apple, których nikomu nie trzeba przedstawiać. Podczas tworzenia aplikacji dla tej platformy będziesz korzystał z języka Objective-C oraz środowiska XCode 4. Zawarta tu wiedza i liczne przykłady pozwolą Ci błyskawicznie opanować trudniejsze partie materiału. Książka ta jest idealną pozycją dla wszystkich programistów chcących rozpocząć przygodę z platformą iOS.

Sprawdź:

- jak przygotować środowisko pracy XCode
- jaka jest składnia języka Objective-C
- jak uruchomić swoją pierwszą aplikację

Christopher Fairbairn, Johannes Fahrenkrug i Collin Ruffenach są profesjonalnymi twórcami oprogramowania działającego na platformach mobilnych. Każdy z nich ma więcej niż dziesięcioletnie doświadczenie w używaniu różnych systemów, takich jak iOS, Palm, Windows Mobile i Java.

 MANNING

Nr katalogowy: 8406

 Księgarnia internetowa:
<http://helion.pl>

 Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900
 0 601 339900

helion.pl
księgarnia
internetowa

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
• <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
• <http://helion.pl/nowosci>

Helion

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

sięgnij po WIĘCEJ

KOD KORZYŚCI

Cena 59,00 zł

ISBN 978-83-246-4144-4

9 788324 641444

Informatyka w najlepszym wydaniu